

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΕ. ΝΑΡΤΙΟΥ

Παρά το υπουργείον των Εσω-
τερικών και έναντι του Κλήρου

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Εν Ελλάδι Δρ. 10
Εν τη Αλλοδαπή Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Φρειδερίκος ο Μέγας. (Σελίδες εκ των Αγώνων υπέρ της Γερμανικής Ένοτητας) υπό Ν. Καζάνη.
- Το Μαχαίρι. (Εσπερινά Διηγήσεις) υπό Ιωάννου Πολίτη.
- Ιστορία των γραπτών αγγείων Hodder Westropp (εκ του Άγγλικού) υπό Α. Καράλη.
- Μονόλογος εκ του Άρλετ υπό Μ. Δαμάρλη.
- Η Άγνωστος διήγημα της Mme Calmon Μετάφρασις Α* (τέλος).
- Οι δύο Κωνσταντίνοι Κερκύρας (Βιβλιοκρισία) υπό Ι. Σακελιώτος.
- Ειδήσεις της Εβδομάδος.
- Ιδιαίτερα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΩΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

Θ'

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Δυσχερές να φαντασθής εν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου ἐσωτερικὴν τραγωδίαν σπαρτακτικωτέραν ἐκείνης, ἣν ὑφίσταται, μεταβαίνων ἐξ ἐνὸς ἠθικοῦ κόσμου, εἰς ἕτερον. Ἄν ἡ μετάβασις αὕτη ἐπέλθῃ βαθμιαίως, ἀκαταναγκάστως, ἀσυνειδήτως, ἀνευ ἐσωτερικῶν ἠθικῶν σπαραγμῶν, ὅσον καὶ ἂν ταραχῇ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἢ συνειδήσεις ἡμῶν, ἐπανερχεται ὅπωςδῆποτε μετ' ὀλίγον ἢ γαλήνῃ ἀνευ δυσκολίας. Ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ τὸ παρελθόν, καὶ ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν, ἣν ἤδη διέγραψεν. Ἄλλ' ὅταν ἡ μετάβασις αὕτη ἐπέλθῃ αἰφνιδίως, ἀποτόμως, ἕνεκα ἐξωτερικοῦ καταναγκασμοῦ ἢ ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως ἢ στιγμῆ αὕτη εἶνε ἐξόχως τραγικῇ. Χαίρετε, πόθοι, σκέψεις καὶ εἰδώλα τοῦ παρελθόντος! Ὁ ἄνθρωπος ἐπάτησεν ἤδη ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα τοῦ θανάτου τοσοῦτων ἰδεῶν. Νέος κόσμος ἀναπτύσσεται πρὸ αὐτοῦ, κόσμος ὅλος διάφορος τοῦ παρελθόντος, τὸν πυλῶνα τοῦ ὁποίου διαβαίνει ἤδη, καταλιμπάνων ὅπισθεν πᾶσαν τέρψιν καὶ πᾶν χάριμα. Ἦτο νέος, καὶ αἰσθάνεται ἐν αὐτῷ τὴν ἰσχυρὰν δρᾶσιν τῆς ἀνδρικής ἡλικίας· ἦτο ἀνὴρ, καὶ αἰσθάνεται αὐτὸν κλίνοντα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πείρας, τοῦ γήρατος. Μία ἡλικία καὶ μία ζωὴ ἐξηφανίσθησαν αὐθημερόν. Καὶ δὲν ὑπολείπονται ἐξ αὐτῶν ἢ τὰ ἀπεξηραμμένα ἀνθη τῶν ἀπφρημένων ἀναμνήσεων.

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἀναχωρητὴς τοῦ Rheinsberg, ἤδη Φρειδερίκος δευτέρος, ἐλάμβανε κατοχὴν τοῦ θρόνου τῶν πατέρων του, καὶ περιεβάλλετο τὸ νεαρόν αὐτῷ ἐνδοξόν βασιλεῖον στέμμα τῶν Χο-

εντζόλλερν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο προπαρσκευασμένος εἰς τοῦτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας· καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς, εὐρέθην ἀναμφιβόλως ἐνάπιον τραγικοῦ διλήμματος. Ὀφείλε ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὰς ἐμπνεύσεις τῆς νεότητος, ἐμπνεύσεις ἀρυσθείσας ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ παρελθόντος, γαλουχηθείσας δὲ ὑπὸ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς φιλοσοφίας, ἢ εἶχε καθήκον ν' ἀποταχθῇ παραχρῆμα τοῖς εἰδώλοις τούτοις ἐνάπιον τῆς ζωῆς πραγματικότητος, ἥτις ἀπεκαλύπτετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός· Βεβαίως ἐπεβάλλετο εἰς αὐτὸν τὸ καθήκον νὰ πράξῃ τὸ δεύτερον. Ἦτο ἤδη βασιλεὺς, καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ βασιλείου ἦσαν πάντη διάφορα τῶν αἰσθηματικῶν τέρψεων ἐνθουσιώδους τροφίμου τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς τέχνης. Ἐν τῇ κατανοήσει τῆς τοιαύτης ἀποστολῆς ἐγκλείεται τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀληθοῦς πολιτικοῦ ἀνδρός. Ὁ ἐπικριτὴς τοῦ Μακκιαβέλλη ἐγένετο παραχρῆμα μαθητὴς αὐτοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐννοίαν. Ὁ ὁμιλητὴς τοῦ Βαλταίρου, ὁ θαυμαστὴς τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, ἐγένετο ὁ αὐστηρὸς ἐκείνος μονάρχης, ἢ θέλησις τοῦ ὁποίου ὄφειλε νὰ εἶνε ἤδη ἡ θέλησις καὶ ὁ νόμος τῆς Πρωσικῆς πολιτείας.

Ὁ ἀληθὴς πολιτικὸς ἀνὴρ οὐδὲν ἕτερον ἐννοεῖ καὶ γινώσκει ἐκπὸς τῆς πραγματικότητος. Αὐτὸν δὲν γοητεύουσι τὰ δεινὰ τῆς ποιήσεως, αἱ πτήσεις τῆς φιλοσοφίας, τὰ ἐκ τοῦ προτέρου δόγματα τῆς ἐπιστήμης. Μίαν μόνην ἔχει μέθοδον ἐν τῇ σκέψει αὐτοῦ καὶ τῇ ἐνεργείᾳ, τὴν τῆς ἐπαγωγῆς, τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ τῶν ἱστορικῶν δεδομένων. Οἱ αἰσθηματῖαι, οἱ φιλιάνθρωποι, οἱ ἰδεολόγοι δημιουργοῦσιν αὐτοβούλως χιμαιρικὸν κόσμον, ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ εἰς οὐδεμίαν διατελεῖ σχέσιν πρὸς τὰ εἰδώλα τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτὸς ἐπιθώρισε πρὸς ταῦτα τὸ αἰώνιον Χαίρε, καὶ ἐρρίφθη μετὰ ζήλου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς θετικῆς ἐργασίας τοῦ αἰῶνος του καὶ τοῦ ἔθνους του. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει οὗτος στερεῖται τῆς κοινῆς λεγομένης καρδίας. Ἡ καρδία αὕτη εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν διαμερισμάτων τοῦ ἐγκεφάλου, ὅστις μόνος δρᾷ καὶ ἐνεργεῖ, ἀδιαφορῶν πρὸς πᾶν ἔτι δὲν συμφωνεῖ μετὰ τῶν θετικῶν δεδομένων. Δὲν διστάζει νὰ θυσιάσῃ ἐνίοτε τὰ προσφιλέστατα καὶ εὐγενέστατα τῶν αἰσθημάτων του ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πολιτικῆς ἀνάγκης, ψυχρὸς καὶ ἀτεγκτός ὡς ὁ Ρωμαῖὸς ἕκκεϊνος, ἐπιθυσιάζων τὰ τέκνα του ὑπὲρ τοῦ συμφερόντος τῆς πολιτείας. Διότι *salus publica suprema lex esto*. Μόνον καὶ

τοιαῦται ἰδέαι κρατύνουσι τὰς δυνάμεις τῶν ἔθνων, ὧν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες εἶνε οἱ ἐμπνευσμένοι προφῆται καὶ ἀπόστολοι. Οἱ ἱστορικοὶ οὗτοι ἥρωες, μετρούμενοι διὰ τοῦ μέτρου τοῦ κοινῶς δικαίου, εἶνε βεβαίως, ὡς σοὶ εἶπον ἤδη, κοῖνοι ἐγκληματῖαι, ἀλλ' ὑπέροχοι πρᾶσινικότητες, ἐξεταζόμεναι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ παγκοσμίου δικαίου.

Πλέον ἢ ἀπαξ ἐπιστῶθη τοῦτο ὑπὸ τῆς ἱστορίας, καὶ δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη ἀναλυτικῶν ἀποδείξεων. Καθισταμένον ἀναντιρρήτου δόγματος, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐκπροσωποῦσι τὸ σύνολον τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος των, πρέπει νὰ ἐξετάζωνται οὐχὶ ὡς μεμονωμένα, ἀλλ' ὡς ἀθροιστικὰ άτομα. Φρειδερίκος ὁ Μέγας εἶνε εἰς τῶν ἠρώων τούτων τῆς ἱστορίας. Ὅτε ἀνέλαβε τὸ σκήπτρον τῶν Χοεντζόλλερν, ὁ νέος βασιλεὺς κατενόησε, ὅτι ἀνέλαβε καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, δι' ἃ καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἐν τῇ κυβερνήσει ὑπέστη οὐσιωδέστατην ἀλλοίωσιν. Τοσοῦτον δὲ ἐπιτυχῶς παρέστησε τὸ νέον πρόσωπον, τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ὥστε ἀληθῶς κατέστη εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων τύπων τῶν ἱστορικῶν ἠρώων. Ἐκλήθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων Μέγας, ἐκλήθη Μοναρχός, κατέστη δὲ ὁ εὐγενέστατος τύπος Γερμανοῦ πολιτικοῦ καὶ πολεμιστοῦ. Δικαίως ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐξαφανίσεως τῶν Χοενστάουφφεν, ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπικρατεῖ σύγχυσις καὶ χάος ἐν Γερμανίᾳ. Ὑφίσταται μὲν πολιτικὴ τάξις, ἀλλ' ἐσπερημένη πάσης πολιτικῆς ἐννοίας, ἔθνος διχονοοῦν, ἀνευ ἐθνικῆς συνειδήσεως, κλιδοναστικοῦ ἡγεμόνες, μεριμνῶντες ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς οικογενείας των, ἀδιαφοροῦντες δὲ παντάπασιν περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ, οὐ ἐκλήθησαν ὑπερασπισταὶ καὶ πρόμαχοι.

Ἐν τινι τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου εὐρίσκεται ἡ ἀκόλουθος ρήτρα· «Πρέπει νὰ λάβῃ τις τὸ πνεῦμα τοῦ κράτους του». Τὸ λόγιον τοῦτο συνοψίζει τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον, ἵνα συνεχίσῃ τὴν πολιτικὴν τοῦ Μεγάλου Ἐκλέκτορος. Ὁ ἀποστάτης ἰδεολόγος ἀνηγορεύετο βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὕτη δύναμις, ὅσον καὶ ἂν ἦτο συμπαγὴς καὶ ἰσχυρὰ, δὲν ἦτο δύναμις πρώτης τάξεως, δυναμένη νὰ θεραπεύσῃ τὴν φιλοδοξίαν ἀνήσυχου πνεύματος. Ἡγεμῶν δευτέρας τάξεως, ὄφειλε νὰ κατακτήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ὑπέροχον ἐκείνην θέσιν, ἥτις δίδεται τοῖς ἡγεμόσιν ἰσχυρῶν κρατῶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ κατέλιπε πλῆρες τὸ στρατιωτικὸν ταμεῖον, ἵ-

σοσκελή τὸν προϋπολογισμόν, κοινωνικὴν παιδαγωγίαν καὶ πολιτικὴν ἐρασιμασίαν. Ἄλλὰ τί ἰδύνατο νὰ κατορθώσῃ διὰ τούτων μόνον ὁ Φρειδερίκος; Πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν Πρωσσίαν ἐν τοῖς Ἑυρωπαϊκοῖς ἀνακτοβουλίοις; Ὀλίγοι μόνον παρῆλθον δεκαετηρίδες, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰς πρόγονός του περιεβλήθη ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Καινιζέβργης τὸ βασιλεῖον στέμμα. Ἦτο ὀψιγενὴς ἀρα βασιλεὺς ἐν τῇ μοναρχικῇ οἰκογενεῇ τῆς Ἑυρώπης: τὸ πάντων δὲ δεινότατον, ἀρχηγὸς μικροῦ καὶ πτωχοῦ κράτους παραβαλλομένου πρὸς τὰ λοιπὰ κράτη, πρὸς ἃ διενεοῖτο νὰ ἀνταγωνισθῇ. Καὶ ἐν τούτῳ κείται ἡ μεγαλοφυΐα καὶ τὸ ὑπέροχον πνεῦμα τοῦ Φρειδερίκου. Φιλοσοφικῶς ἀνατραφεὶς, διετελέσει φιλόσοφος καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἀλλ' ἤλλαξε μόνον μέθοδον ἐν τῇ ἐνεργείᾳ. Ἐν ταύτῃ ἔμεινεν ὑπέροχος, ψυχρὸς τῆς πολιτικῆς ἀστρονομίας, μελετῶν τὰς σχέσεις τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τῆς Ἑυρώπης, ὡς μελετᾷ ὁ ἀστρονόμος τὰς σχέσεις καὶ τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Κατὰ τοῦτο ὁ Φρειδερίκος εἶνε ἀληθῶς μοναδικός, εἰς τὸν μοναδικωτάτων ἠρώων τῆς ἱστορίας. Οἱ πλείστοι τῶν ἠρώων τούτων πολικὸν ἔχουσι ἀστέρα τῆς ἐνεργείας αὐτῶν τὴν προσωπικὴν μάλλον φιλοδοξίαν, τὰ πάθη αὐτῶν, ἢ τι καθωρισμένον, λογικὸν τοῦ λαοῦ αὐτῶν πρόγραμμα. Εἶνε ἀτομικοὶ φιλόδοχοι μάλλον, ἢ ἔθνικοι φιλόδοχοι: μεριμνᾶσι περὶ ἑαυτῶν μάλλον, ἢ περὶ τῆς πατρίδος διὰ. Κατακτῶσι διὰ νὰ κατακτήσῃσι, διὰ νὰ κορέσῃσι τὰ φιλόδοξα αὐτῶν πάθη, ἢ διὰ νὰ πληρώσῃσι καθολικὴν ἐντολήν. Ἄν τὰ ἔθνη, εἰς ἃ ἀνήκον, ἐπωφελήθησαν ἐπὶ μακρὸν ἢ βραχὺν χρόνον ἐκ τῶν ἐπιτυχῶν των, οὗτοι δὲν εἶνε οἱ ἀληθῶς ὑπαιτίοι: ὀφείλουσι τοῦτο εἰς τὰς περιστάσεις, εἰς τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνάγκην. Ἄλλ' ἡ πολιτικὴ ἐργασία τοῦ Φρειδερίκου ἀπέρρευεν ἀπὸ ὑψηλοτέρης ἠθικῆς ἐνοίας: βεβαίως ἐν τῇ πραγματικῇ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ἠθικὰ τινὰ δόγματα τοῦ κοινού ἀνθρωπίνου βίου: ἀλλ' ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀφορμὴ ἐβασίζοντο ἐπὶ εὐρυτάτων ἱστορικῶν βάσεων.

Ὁ βασιλικὸς χαρακτὴρ τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου ἐρμηνεύεται ἐκ τῶν πολυθρῶν λόγων ῥησέων του. «Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ εἶνε ὁ πρῶτος θεράπων τοῦ λαοῦ του. Τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, οὐδὲν διὰ τοῦ λαοῦ». Ἐν τοῖς δόγμασι τούτοις συνδυάζονται αἱ δύο ἀντίθετοι πολιτικαὶ θεωρίαι τῶν τελευταίων τούτων αἰώνων, ἡ πολιτικὴ θεωρία τῆς Μοναρχίας τοῦ δεκάτου ἔκτου καὶ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, καὶ ἡ πολιτικὴ θεωρία τοῦ λαοῦ, ἡ ἀρξαιμένη ἤδη σπουδαίως νὰ συζητῆται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκείνον τοῦ φιλοσοφικοῦ Φωτισμοῦ. Ὁ ἀναλαμβάνων νὰ συμβιβάσῃ ἐν μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ ἀρχῇ τὴν ἀρχὴν τῆς Μοναρχίας καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔθνους, ἐπιτυχῶσαν δ' ἐν τῷ συμβιβασμῷ τούτῳ, δυνατὸν ἴσως, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, νὰ διέπραξε σφάλματά τινά, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν εἶνε ἀπα-

ράμιλλος, διότι τὸ ἔργον αὐτοῦ δὲν εἶνε προσωπικὸν μόνον, ἐκλείπον μετὰ τὸν προπομπόν του, ἀλλὰ πρᾶγμα καθολικόν ἔξω ἐκ τοῦ ἐαυτοῦ ἐπιβιβασθέντος καὶ ἀνεγνώριστο.

Τὸ ἔργον τοῦ Φρειδερίκου ἐν Γερμανίᾳ ἀπέρρεεν ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος τούτου τοῦ λαϊκοῦ βασιλέως. Ὁ αἰὼν, καθ' ὃν ἐνήργει, δὲν ἦτο εἰς ὄριμον διὰ τὴν πλήρως ἐν τῷ ἰδέωσει αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους. Ἄλλ' ὡς πάντα τὰ πρωταγωνιστοῦντα πνεύματα ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἔσχε καὶ ὁ Φρειδερίκος τὴν προαίθησιν τῆς λογικῆς ἀνάγκης καὶ τῆς μελλούσης ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου τούτου. Κατὰ τὸ πρῶτον ἦμισυ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος ὁ Γερμανικὸς κόσμος δὲν ἐκέκτητο βεβαίως πλήρῃ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἐνόητος. Αἱ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μεταρρυθμίσεως μεμονωμέναι ἀπόπειραι πρὸς δημιουργίαν ἐθνικῆς πολιτικῆς ἐνασχόλησαν διὰ τῆς ταχειᾶς ἐξαφανίσθησαν ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἰδέας ταύτης. Τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου ἡ ἐμφάνεια ὑπῆρξεν ἐπίσης παροδική. Ἡ δὲ Γερμανία, ἔρμαιον ἀπὸ αἰῶνων τῶν ἐμφυλίων αὐτῆς ἀγώνων, καὶ ἐπὶ ἐκ τούτων καταστροφῶν, κατέστη Μουσὸν λεῖα, ἀντικείμενον τῆς φιλοδοξίας ἀπλήστων γειτόνων. Ἡ ἁγία αὐτοκρατορία τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους κατέστη κατ' ὄνομα μόνον Γερμανικὴ αὐτοκρατορία: οὐδεμίαν δὲ γενναίαν ἀρχὴν καὶ ἰδέαν οὐτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, οὐτε ἐν τῇ κυβερνήσει, οὐτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀντεπεσοῦσεν τὸ ἔθνος τούτο ἰδεῶδες διὰ τῆς προσήκουσας ἐνεργείας. Αὐτὸς ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνεται, ὅτι προῶρος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐκτελέσεως δὲν ἐσημάνθη εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ὀρολογοῦ τοῦ χρόνου. «Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐνεργεῖται ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν κόσμον», λέγει πού. Καὶ ἐν τούτοις ὅποσα ἀπαιτοῦνται γενέσθαι, ὅποσα προπαρασκευαστικὴ ἐργασία μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐκτελέσεως! Οἱ Πρόδρομοι εἶνε ἐπίσης ἐν τῷ βίῳ τῶν λαῶν ἀναγκαῖοι, ὅσον καὶ οἱ Μεσοίαι: οὐτε δύνανται νὰ υπαρξῶσιν οἱ δεῦτεροι ἀνευ τῶν πρῶτων. Ὁ Φρειδερίκος κατανοεῖ τοῦτο: ὁμολογεῖ δὲ, ὅτι δὲν ἀπέχεται, διότι ταχέως ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ταχέως διὰ τὴν Γερμανικὴν ἱστορίαν διότι οὐδεὶς, πρὸ καὶ μετὰ, ἐν τῷ Γερμανικῷ κόσμῳ, ἐκ τῶν μεγάλων αὐτῆς χαρακτῆρων, ἐκέκτητο ὅσα αὐτὸς προσόντα, οὐδὲν εἰς τὸν ἀπολύτῳ νὰ συνδιαλλάξῃ ἐναρμονιώτερον τὴν λογικὴν τοῦ φιλοσόφου καὶ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως τοῦ θετικοῦ ἀνδρός ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Πολιτικῶς καὶ στρατηγῶς ἐπίσης, ἐσκέπετο, συνεδιᾶζε καὶ ἄμα ἐξετέλει. Ἡ ἐργασία δ' αὐτοῦ αὐτῇ ἀνεγνώρισθαι δικαίως ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὡς ἐν τῶν ἐξοχωτάτων αὐτῆς γεγονότων.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Πρωσίας ἐν ἔτει 1740, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ Φρειδερίκος, συνεποσοῦτο εἰς 2,240,000. Κατ' ἀριθμὸν ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν ἡ Πρωσία ἦτο ἀρα ἡ ἐνάτη κατὰ τάξιν τῶν τότε

Ευρωπαϊκῶν Δυνάμεων. Ἄλλ' ὁ πατήρ αὐτοῦ κατελίμπανεν ἀξιώμαχον, ἐν προσωπικῷ πολέμῳ, στρατὸν ἐξ ἐβδόμησιν καὶ οὐκ ἐκ τῆς Φρειδερίκου ὁ Μέγας ἔγνω νὰ ἀπορληθῆμεν ὀλίγον τῆς στρατιωτικῆς ταύτης δυνάμεως. Τῷ αὐτῷ ἔτει τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταλήψεως τοῦ Πρωσικοῦ θρόνου, ἀπέθνησκεν ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ἀψβούργων Γερμανὸς αὐτοκράτωρ, Κάρολος ὁ ἕκτος. Διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐσβέννυτο ἡ γραμμὴ τῶν ἀρρένων διαδόχων τοῦ Ἀψβούργικου οἴκου, οὗτω δ' ἤρχεται εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου ἡ Μαρία Ἐθρειαία. Κάρολος ὁ ἕκτος ἐν ἔτει 1723, προνοῶν περὶ τῆς διαδοχῆς του, εἶχε δημοσίευσε γένον κληρονομικὸν νόμον (pragmatica Sanction), ἐν ᾧ ἐκτός ἄλλων διατάξεων ἐπαρτέπετο εἰς τὰ ἑαυτοῦ οἴκου τούτου θήλειαν ἀνέλθειν εἰς τὸν θρόνον ἐν περιπτώσει ἐκλείψεως τῶν ἀρρένων. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς εἰς τὸν θρόνον, ἤγειρεν ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν Αὐστριακῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μοναρχίας ὁ Ἐκλέκτωρ τῆς Βαυαρίας Κάρολος Ἀλβέρτος ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Γαλλία, εἰ καὶ εἰς τὸν ἀναγνώρισθαι ἦδη τὰς κληρονομικὰς διατάξεις τοῦ Καρόλου ἕκτου, ὑπεστήριξαν τὰς ἀξιώσεις τοῦ Βαυαροῦ Ἐκλέκτορος. Καὶ ἐκ τούτου ἐξερράγη ὁ περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου πόλεμος.

Φρειδερίκος ὁ Δεύτερος δὲν ἐμελέτησεν, οὐτ' ἐζήτησε ν' ἀναίρησθαι τὸν Μακιαβέλλην. Ἐνόησε περὶ ἀρχῆς, ὅτι ἐπέστη κατὰ ἀλλήλους στιγμήν εὐρύσεως τοῦ μικροῦ κράτους του. Παρέστη σύμμαχος τῆς Μαρίας Ἐθρειαίας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς αὐτὸν χώρας τινὰς ἐν Σιλεσίᾳ, ὡς διεξεδίκει. Αἱ προτάσεις τοῦ ἀπεκρούσθησαν, ὁ δὲ Φρειδερίκος εἰσέβαλεν εἰς Σιλεσίαν. Ἡ νίκη ἐστέφει τὰ ὄπλα τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ἡ δὲ Μαρία Ἐθρειαία, ὀφείλουσα ν' ἀγωνισθῇ πρὸς ποικίλους ἐχθρούς, ἔσπευσε τῇ συμβουλῇ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας νὰ συνδιαλλάξῃ πρὸς τὸν Φρειδερίκον, καὶ νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ ἐν ἔτει 1742 διὰ τῆς ἐν Βρεσλαύᾳ συνθήκης τὴν Σιλεσίαν.

Τὸ Διεθνὲς δίκαιον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τέλει ἀπέρρεεν ἀπὸ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου. Ὁ Φρειδερίκος διὰ συνθήκης ἔλαβε κτήσιν αὐτοῦ τὴν Σιλεσίαν, ἀλλ' αἱ περιστάσεις, ὑπ' ἃς ἔλαβεν αὐτὴν, ἠδύναντο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνάγκησιν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Αὐστρίας. Ἐν τῷ μετὰξὺ ἐπληροφορεῖτο, ὅτι ἡ Μαρία Ἐθρειαία, σωθεῖσα διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Οὐγγρων ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῆς, διεπραγματεύετο πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Πολωνίας, ὑποσχθέντα τὴν συμμαχίαν αὐτοῦ, πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Σιλεσίας. Οὕτω συνεμάχησε μετὰ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ Ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας, διατυποῦντος ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τῆς Γερμανίας. Καὶ κατὰ τὸν δεύτερον, ἐκ τῆς συμμαχίας ταύτης ἐξαργύρετο Σιλεσιακὸν πόλεμον ὁ Φρειδερίκος ἐκράτησεν ἐν τῷ πολέμῳ ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἀπο-

διώσαντος τοῦ Ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀνεγνώρισεν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας τὸν υἱόν του τῆς Μαρίας Ἐθρειαίας. Ὁ Φρειδερίκος ἀνεγνώρισεν ἐπίσης τὸν νέον αὐτοκράτορα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐν Ἀρσὲθι συνθήκης ἀνεγνώρισθαι εἰς αὐτὸν ἡ ὀριστικὴ κατοχὴ τῆς Σιλεσίας.

Οὐχ ἦττον δὲν διετελέσει ἀμέριμος. Ἐνόει, ὅτι ἡ Μαρία Ἐθρειαία δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ αὐτῷ τὴν διαρκῆ κτήσιν τῆς περμαγίτου ἐπαρχίας, μίαν τῶν πλουσιωτάτων τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀληθὲς αὕτη μετ' ὀλίγον συνεμάχη κατ' αὐτοῦ μετὰ τῆς Ρωσίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Σαξωνίας.

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε λάβῃ γνώσιν τῆς συμμαχίας ταύτης ἐκ τοῦ προτέρου καὶ ἀμέσως συνάψας συμμαχίαν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τινὰς ἡγεμόνας τῆς Γερμανίας, εἰσέβαλεν εἰς Σαξωνίαν, τῆς ὁποίας τὴν πρωτεύουσαν Ἀρσὲθιν κατέλαβεν. Ἀργεταί νεὸς ἦδη πόλεμος, ὁ κληθεὶς Ἑπταετής.

Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἐγένετο ὁ ἦρωας τοῦ πολέμου τούτου. Εἶχε ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὰς ἰσχυροτάτας τῶν Δυνάμεων τῆς Ἑυρώπης καὶ λόγῳ πλοῦτος καὶ λόγῳ ἀριθμῶ. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐστερέθη καὶ τῆς συμμαχίας τῶν Ἀγγλῶν ἀλλ' ἤνιστα ἀπεθαρρύνθη ὡς ἐκ τούτου. Ἐνακατέστη ἔν τῷ κολοσιᾷ ἀγῶνι, ἐπιδεικνύων ἀναλλὰξ ἔξοχα πλεονεκτήματα στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ τέλους προῦκάλεσε τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του. Ἡ Ρωσία ἔτεινε μετὰ τινὰ χρόνον πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα: μετ' αὐτὴν δὲ καὶ ἡ Σουηδία. Νέως προσκητάμενος ἐκ τῶν συμμαχῶν τούτων δυνάμεις ὁ Φρειδερίκος, κατάρτισε μετ' ἀλλεπαλλήλους νίκας νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς ἐρήνην τὴν Μαρίαν Ἐθρειαίαν.

Ὁ Φρειδερίκος πλὴν τῆς ὀριστικῆς κτήσεως τῆς Σιλεσίας, ἧτις ἦδη πανδημῶς κατεκράθη αὐτῷ, οὐδὲν ἕτερον ἐκτίησεν ἐκ τοῦ Ἑπταετοῦς τούτου πολέμου. Ἄλλ' ἡ δόξα ἐστέφεν αὐτόν, ὅστις κατάρτισε νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς, ἀγωνιζόμενος πρὸς ἀπασάν σχεδὸν τὴν τότε ἰσχυρὰν Ἑυρώπην. Ἀνεγνώρισθαι ἦδη ἡ σμᾶσία τῆς Πρωσίας ἐν Ἑυρώπῃ, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἐν Γερμανίᾳ. Ἐν τῷ πολυσυθέτῳ Γερμανικῷ κόσμῳ τὴν ὑπεράσπιν ἐκέκτητο ἡγεμονίαν ἡ Αὐστρία ἢ ἡ Πρωσία κενή κτήται μέγα κύρος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν Γερμανικῶν πολιτειῶν. Ἐκ τοῦ Ἑπταετοῦς πολέμου, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, ἐναργῶς ἀπεδεικνύετο, ὅτι τὸ πάλαι ἀσημαντὸν κράτος τῶν Γερμανῶν ἱππῶν, τὸ συσταθὲν πρὸ αἰῶνων πρὸς περιθάλψιν Γερμανῶν δυστυχούντων, μετεβλήθη ἤδη εἰς ἰσχυρὸν πολιτικὸν κράτος, ἀποστολὴν ἔχον τὴν ἐξωτερικὴν ἐκπρόσωπῶσιν τοῦ Γερμανικοῦ κόσμου. Τὸ ὀριστικὸν ἀπὸτέλεσμα τῆς μεταμόρφώσεως ταύτης ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς Φρειδερίκον τὸν Μέγαν. Πρὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς ἱστορίας: σίγασι τὰ πάθη καὶ ἐκλείψεις τῆς ἱστορίας: σίγασι τὰ μίση ἀπομένει δὲ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γυμνῇ καὶ ἀλώβητος.

Καὶ ὁ Φρειδερίκος ἀναγνώριζεται ἤδη ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν καθ' ἡμᾶς γενεῶν ὡς ὁ Γερμανός, ὁ κατ' ἐξοχὴν παρὰ τῶν σάρκα καὶ πραγματικῶν εἰς τὴν Γερμανικὴν ἰδέαν, ἧτις τὴν μεῖζονα δύναμιν ἐκτίησεν ἀπὸ τῶν χρόνων αὐτοῦ χάρις εἰς τὴν Πρωσικὴν δύναμιν: εἰς τὴν ὀφείλει ἐπὶ τέλους τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἀποκατάστασιν.

Μετὰ τὴν εὐτυχή ἐκβασιν τοῦ Ἑπταετοῦς πολέμου ὁ Μέγας Φρειδερίκος ἐστρεφε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς τέχνας τῆς εἰρήνης, εἰς τὴν διοικητικὴν, οἰκονομικὴν καὶ στρατιωτικὴν διοργανώσιν τῆς Πρωσίας, ἧτις καθίστατο ἤδη μίαν τῶν πρῶτων Δυνάμεων τῆς Ἑυρώπης. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ ἐδημοσιεύετο μὲν διὰ τοῦ νομοδιδασκάλου καὶ Πρώσου ἀρχικαγγελιοῦ τοῦ ἀρτίωτατον καὶ φιλοσοφικωτάτον ἰσώστῶν νομοθετικῶν ἔργων τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος «Project des Corporis juris Fridericiani», τὸ ὅποιον μετὰ τινὰ χρόνον διὰ τοῦ ἑτέρου ἀρχικαγγελιοῦ von Carnier μετεσχηματίετο εἰς «Πρωσικὸν Δίκαιον». Τὸ φιλοσοφικὸν δίκαιον τῶν τελευταίων αἰώνων ἐτύγχανεν ἀναγνώρισεως ἐν τῷ κώδικι τούτῳ τοῦ Μεγάλου βασιλέως. Ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευμένοις νόμοις ἀπέπνευε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἀπάσαι αἱ μεγάλαι ἰδέαι, αἱ πρὸ κρηυθεῖσαι κατὰ τὸν εὐγενῆ ἐκείνον τῆς ἀνθρωπίνης ἀνακαινίσεως πρῶμαχον δεκάτον ὀγδοῦ αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τοῦ Βυλτάιρον καὶ τοῦ Καντιού, τῆς Ἐγκυκλοπαίδειας καὶ τῆς Κριτικῆς τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ὁ Φρειδερίκος ἐτετέλεσεν ἐν τῇ πολιτικῇ πράξει, καθ' ὅσον ἐπέτρεπε τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, ὅτι ἐκπύριξαν οἱ μεγάλοι αὐτοῦ ἀπόστολοι. Ἀναδιωργάνωσε ἐν πνεύματι ἐλευθερίας τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰς ἀκαδημίας, ἐθεράπευσε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας, καὶ προεκήρυξε τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, εἰπὼν τὸ πολυθρῶλον ἐκεῖνο, ὅτι ἐν τῷ κράτει του ἕκαστος δικαιοῦται νὰ δοξάζῃ περὶ Θεοῦ κατ' ἴδιον τρόπον. Ὡς ἠύχτο πάντοτε, ἀπέθανεν ὡς βασιλεὺς, ὅπως ἐσκέπητο, ἔζησεν ὡς τοῖοῦτος. Ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ὁ Γερμανικὸς κόσμος δὲν παρήγαγε χαρακτῆρα εὐγενέστερον καὶ ἰσχυρότερον. Ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἀνώτερος τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου ὡς ἱστορικὸς ἦρωας, ὡς ἐνοπλῶς προφήτης, συγκεντρῶν ἐν αὐτῷ μείζονα πλεονεκτήματα, ἀποτελῶν τελειότεραν σύνθεσιν. Σφόδρὸς ἐν τῇ νεότητι κριτικῆς τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ Μακιαβέλλην, ἀντέγραψεν αὐτόν: ἐξαναγκάσθη ὑπὸ τῶν καθήκοντων. Ἡ ἠθικὴ, ἡ ἐθνικὴ, ἡ διακοσμητικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐνόησις τῆς Γερμανίας ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ ἥρωος: ἐν ἐθνημύργησε καὶ ἐνεπνεύσεν ἐν τῷ Φρειδερίκῳ. Διότι ὁ Μέγας ἀνὴρ εἶνε ὄργανον κατ' ἐκτελέστας τῶν ἰδεῶν τοῦ αἰῶνος του καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡ Γερμανία, μετὰ ἐπιποσοῦσιν αἰῶνας ἐπιωτερώς αὐτῆς ἐπανάστα-

σεις καὶ καταστροφῶς παιδευθεῖσα, κατένει, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐπιτελεύσεως τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἐνόησις θὰ ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ θέσιν. Ἐκτοτε ἡ Πρωσία ἀρχεῖται ἐκπροσωποῦσα τὰς Γερμανικὰς ἰδέας. Φρειδερίκος δ' ὁ Μέγας, ὁ ἐνοπλῶς ἐν Γερμανίᾳ προφήτης τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, ἔθηκε τὰ θεμέλια εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς Γερμανικῆς ἐνόησις, τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ ὁποίου ζελλε νὰ τεθῇ κατὰ τὸν αἰῶνα τούτον ὑπ' ἐνός τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου βασιλέως.

N. KAZAZHE.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΑΙΗΘΕΙΣ

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Α

Ἀπὸ τὸν κήπὸν μα, δὲν ἀπέχετο πολὺ ὁ κήπος τοῦ μάρμπα-Θωμά. Θερμὴν σινά νύκτα — παρῆλθον ἔκτοτε ἀρκετὰ ἔτη — ὕλακοι κυνῶν καὶ ἰσχυραὶ φωναὶ παράφρονος ἀφύπνιζον ὀλέκλον τὴν μικρὰν γειτονίαν μας: παιδιὰ ἐξήρχοντο ἔντρομα εἰς τὰ θύρας, γυναῖκες εἰς τὰ παράθυρα, καὶ οἱ γείτονες κηπουροὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἔτρεχον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μάρμπα-Θωμά νὰ ἐρωτήσῃσι τί συνέβαινε.

Ὁ μάρμπα-Θωμάς πρὸ ἔτων διετελεῖ ἐν χηρείᾳ: εἶχεν ὅμως δύο υἱούς, διὰ τοὺς ὁποίους ἔλα αἱ γράται τοῦ χωρίου ἐξήλθον: ἦσαν, ὡς ἔλεγον, καλὰ καλλιηκάρια, νὰ μὴ βασκανθοῦν, καὶ φρόνιμα παιδιὰ, ἐκύτταζαν τὴ δουλειὰ τους καὶ ποτὲ, σὰν παδιὰ ποῦ ἦτανε κ' αὐτοὶ, δὲν τοὺς εἶδαν μέσα εἰς τὸ κρασοπουλεῖο.

Αἱ βάσκανοι ὅμως ἐκείναι γράται ἀπὸ καιροῦ ἤδη εἶχον κατακτήρησεν, ὅτι ὁ Σταύρος, ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ μάρμπα-Θωμά, ἤρξισε ν' ἀποφεύγῃ καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς ὀλίγους τοῦ φίλους καὶ τὸν ἀδελφόν του ἀκόμη. Πράγματι ὁ Σταύρος πρὸ μηνῶν ἤδη εἶχεν ἐπισπῆσθαι τὴν μεταβληθῆ, ἢ συνήθη εὐθυμία του εἶχεν ἐκλίπη, καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του εἶχεν διακρίνετο ἡ μεταβολὴ αὐτῆς τῆς καρδίας του. Ὁ Σταύρος ἦτο μόλις εἰκοσιπέντε ἔτων: τὸ πλατὺ στήθος του καὶ αἱ τυλῶδες του χεῖρες ἐδήλουν μυῶνας ἰσχυρούς, τὸ δὲ σταθερὸν βλέμμα του καρτερίαν καὶ θάρρος.

Οὐδενὸς ἑστερέτο ἡ οἰκογενεῖα τοῦ μάρμπα-Θωμά καὶ τὸ ὑποστατικὸν των ἦτο παραγωγικώτατον, καὶ ἡ ἀμπελὸς τῶν εὐφοροτάτη, καὶ τὸ μιστόνι των κάλω: καλλιεργούμενον. Ἐδιδεν ἀφθόνως τοὺς δημητριακοὺς του καρπούς: ἐπομένως ἡ ἀπὸ μηνῶν μεταβολὴ αὐτῆς τοῦ Σταύρου ἦτο δυσεξηγήτος καὶ εἰς αὐτὰς τὰς σκέψεις τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Σταύρος ἤγαπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας του καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀδυναμίαν τοῦ λογικοῦ του. Κατηραμένη ἡ

δρα, καθ' ἣν εἶδε δὴ πρῶτον φοράν τὴν Λευούλα, τὴν κρήνην τοῦ γέρω-Μήτρου. Τρία δόκλιμα ἔτη τὴν ἡγάπα, τρία δόκλιμα ἔτη ἔκρυπτε τὸν ἔρωτά του, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ὁμολογήσῃ οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὴν ἔβλεπε συχνά, σχεδὸν καθ' ἑκάστην καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει τοῦ ἔρωτός του ἐνόμιζεν, ὅτι τὸν ἡγάπα καὶ ἐκεῖνη, ἐξηγῶν κατὰ βουλήσιν τούτους λόγους της, τὰ βλέμματά της.

Ἡ Λευούλα τὸν εἶχε βεβαίως ἐνοήσῃ καὶ λαγύριζομένη εὐτυχῆς, ἐὰν κατόρθου νὰ πνεύσῃ συζυγῆς του, προσεπάθει νὰ τῷ ἐπιπνεύσῃ θάρρος, ὅπως τῇ πανερώτῃ τὸν ἔρωτά του, ὅπως τῇ εἶπε, ὅτι τὴν ἡγάπα ἄλλ' ἐν τῇ ἀπλοικῇ του δειλίᾳ ὁ Σταῦρος ἀνέβαλλεν ἐπ' αὐρίστον τὴν ἐξομολογήσιν του, καὶ οὕτως ὁ ἔρωσ κεκλεισμένος ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐξηγριότο ὡς γαλῆ, ἥτις καταδικαζομένη εὐρίσκει ἀπεφραγμένην πᾶσαν διέξοδον. Ἐν τούτοις ἡ Λευούλα ἦτο πλέον εἰς ἡλικίαν γάμου, εἰς τὴν ἡλικίαν δηλαδὴ ἢ ἐκείνην, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει οὔτε χρονοτριβὰς οὔτε ἀναβολὰς τὰ τρία ἔτη τῆς μυστικότητος τοῦ Σταύρου πιθανόν νὰ ἐδιπλασιαζόντο, καὶ ἐτριπλασιαζόντο, ἡ δὲ νεαρὰ Λευούλα μὲ τὴν πάρεδον τῶν σιωπηλῶν αὐτῶν χρόνων θὰ ἔχανε τὴν θροσευότητα τῆς καλλονῆς της, τὴν ὁποίαν καὶ μόνην εἶχεν ὡς προικὸς της. Ἄλλως τε ὁ Σταῦρος εἶχε πατέρα σχετικῶς πλούσιον, καὶ αὐτὴ ἦτο πτωχή· θὰ ἔδεχτο ἀρὰ γὰρ ὁ μπάμπας-Πωμάς νὰ κάμῃ νόμφην τοῦ τὴν Λευούλαν, μεθ' ἧς ἀγῶν τὰς σκέψεις ἡ Λευούλα ἤρχισε ἀνεπαίσθητως ν' ἀποφεύγῃ τὸν Σταῦρον, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας διεδόθη εἰς ἄλλον τῷ χερσίον, ὅτι ἡ Λευούλα ἀραβωνίζεται μὲ κάποιον καλὸν παιδί, ποῦ ξέρεται νὰ βγάξῃ τὸ ψωμὶ του.

Ὁ Σταῦρος ἤκουσε τὴν εἰδήσιν αὐτὴν ἐξάλλος ἀπὸ ὄργην καὶ ἔρωτα, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέρω-Μήτρου διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Λευούλαν, καὶ τῇ εἶπε πανερὰ πλέον, ὅτι θέλει νὰ ζήσῃ μαζί της, βεβαίως ἴδον ὅτι θὰ τὸν ἐπροτίμαζεν ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐκείνον τὸν ἄποραματιάρη. Ἀλλ' ὅταν ἐφθάσεν ἐξωθεν τῆς οἰκίας ἐράφη τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐντὸς τοῦ μόνου δωματίου, καὶ εἶδεν ἐκεῖ τὸς δύο μελλονύμφους καθήμενους μόνους καὶ συνομιλοῦντας γλυκύτατα τὸ πρόσωπον τῆς Λευούλας ἐξέφραξε πλήρη ἐρωτικὴν ἀφοσίωσιν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μνηστήρος, ἦσαν προσηλωμένοι καθ' ὀλοκληρίαν ἐπὶ τῆς μορφῆς της μετὰ περιπαθείας θερμότητος.

Ὁ Σταῦρος ἐτρέπη εἰς φυγὴν ὁ προσβληθεὶς ἐγωισμὸς τοῦ ἀπετύφλου, τὸ λογικόν του, καὶ ὁ ἔρωσ του ὡς χεῖρ γίγαντος τὸς περιέβαλλε τὸν λαίμυρ του, καὶ ἤθελε νὰ τὸν πνίξῃ. Οὕτω βαδίζων ἐφθασεν ὁπισθεν τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἤπλουτο τὸ πτωχικὸν κοιμητήριον τοῦ χωρίου· ἐκεῖ καθίσας ἀναίσθητος ἐφ' ἐνὸς μνημάτος, προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὴν γῆν, εἰς ἕνα μικρὸν λίθον, εἰς τίποτε· ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἔπειτα ἤρπασεν νὰ κλαίῃ μὲ πνιγηροῦς λυγμούς ὡς παιδίον.

Αἱ μεγάλαί θλίψεις, μοιάζουσι τὰ μελανά· ἐκεῖνα νέφη τῶν καταγχιδῶν, τὰ ὅποια εἶνε ἀδύνατον νὰ διαλυθῶσι, ἀν δὲν ἀναλυθῶσιν εἰς βροχὴν, ἀν δὲν ἐκραγῶσιν εἰς κεραυνούς, καὶ αἱ θλίψεις, μοιάσις πρέπει ν' ἀναλυθῶσιν εἰς δάκρυα, καὶ νὰ ἐκραγῶσιν εἰς στεναγμούς.

Παρηλθὼν ἔκτοτε δύο δόκλιμα ἡμέρας, κατὰ τούτους ὁποίους οὔτε εἶδε τὴν Λευούλαν, οὔτε ἤκουσε κανὲν νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν εἶχε πλέον λησμονήσῃ, καὶ πολλάκις μάλιστα ἐσκέπτετο, ὅτι ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτὸν ὁ γάμος της.

Κυριακὴν τινα — ὁ Φεβρουάριος ἦτο περὶ τὰ τέλη του — τὴν εἶδεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ Σταῦρος ἀπέφυγεν, ὅσον ἡδυνήθη τὰ βλέμματά της, καὶ ἡ Λευούλα διήλθεν ἐμπρὸς του μὲ ἀδιαφορίαν. Ἐκτοτε πῆν εἶδε δὲς, τρίς, τετράκις, καὶ ἐπὶ τέλους τὰ βλέμματά των συντητήθησαν.

— Καλὴ μέρα, Σταῦρο.

— Καλὴ μέρα, Λευούλα.

— Καλέ, τί γένηται τῶσον καιρὸς; γιατί δὲν ἐφάνηκες καμμιά φορά ἀπὸ τοῦ σπιτί; Τόσο κακὸ δὲ σὺ κάνουμε.

— Ἄμμι, ἐγὼ κ' ἐγὼ τῆς δουλειᾶς μου ἔπειτα... καλὰ καλὰ δὲν ἔξρω καὶ τὸν ἀνδρα σου.

— Τί θὰ πῇ αὐτό, δὲν ξέρεῖς τὸν ἀνδρα μου; αὐτὸς λέει πόσα καλὰ γὰρ τὸ σπιτί σας, δὲν λέει πῶς δὲν μᾶς καταδέχεται, μόνο.

— Ἐλα, ἀφῆσ' τα αὐτὰ, Λευούλα· μιά μέρα ἐπ' αὐταῖς θὰ περάσω νὰ σὰς δῶ.

Καὶ τῷ ὅντι μετ' ὀλίγον ὁ Σταῦρος ἤρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Λευούλαν. Ἐσχτίσθη μὲ τὸν συζυγόν της, εἰς τὸν ὅποιον ἡ φιλία του ἦτο πολὺ ὀφελίμος, διότι καὶ ἐργασίαν καὶ ἄλλας εὐκολίας τῷ παρείχεν.

Ὁ Σταῦρος ἐξηκολούθει ν' ἀγαπᾷ τὴν Λευούλαν, ἀλλ' ὁ ἔρωσ περιβεβλημένος τῷ ἔνδυμα τῆς φιλίας ἦτο ἀπαρτήρητος καὶ εἰς αὐτὸν σπινθῆρον ἀκαμψῆς οὔτε αὐτὰς ἠδύνας ποτε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἠθελοῦτο πρὸς τὴν οἰκαγένειαν τῆς Λευούλας, εἶχεν ἄλλον λόγον ἢ τὸν πρὸς τὸν συζυγόν της καὶ πρὸς τὸν πατέρα της φιλίαν του. Ὅ, τι ὅμως βραδύναι νὰ ἐνοήσῃ ὁ ἀνδρὴς ἢ γυνὴ τὸ ἐνοεῖ πολὺ ταχύτερον ἢ Λευούλα ἦτο βεβαία περὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός τοῦ Σταύρου, ὡς ἐπίσης ἦτο βεβαία περὶ τῆς αὐτοσυγκιῆς πίσταώς της.

Παρηλθὼν οὕτως ἀρκετὰ ἡμέρας, παρηλθὼν μῆνας δόκλιμα καὶ ἡ πρὸς τὴν Λευούλαν κλίσις τοῦ Σταύρου, πολλάκις δὲ καὶ ποιά τις φιλαρέσκεια εἶχεν ὑποδαύλιση τὴν πεφραγμένην τοῦ ἔρωτός του πυρᾶν, καὶ ἦλθεν ὥρα, καθ' ἣν ὁ Σταῦρος ἤρχισε νὰ κισθάνηται τύφεις συνειδότης ἀπέναντι τοῦ συζυγοῦ της. Ἀπὸ τότε φλιγδότευσε τὰς ἐπισκέψεις του, καὶ διήρχετο πολλὰ σπινθῆρα ἀπὸ τὰ μικρὸν κερφιστὸν τοῦ χωρίου, ὅπου πρὸς τὸ δειλινὸν

συγγήριζε νὰ συναντᾷ τὸν συζυγόν της. Ἡ προσεπὶ μελαγχολία του ἐπανήχετο, ἡ δὲ ζυλοτυπία ἤρχισε νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ ὀνητήριον της. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ Σταῦρος ἐπέσθη, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν βλέπῃ καὶ χωρὶς πολλὰς σκέψεις ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ μεταβαίῃ ὡς καὶ πρότερον εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἡ Λευούλα τὸν ἐνόησε, καὶ ὁ πολυχρόνος καὶ ῥομαντικὸς ἐκεῖνος ἔρωσ του ἠκόνισε τὴν φιλαρέσκειάν της, καὶ ἐθάψευε τὸν ἐγγυμῶν της πόδον, ὡστε ἀνεπαίσθητος ἤρχισε νὰ μεταδίδεται καὶ εἰς αὐτὴν τὸ αἶσθημα τοῦ Σταύρου. Ἡρέσκειτο εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην ἀφοσίωσιν του, καὶ πολλάκις καὶ πάντοτε σχεδὸν πρᾶσθαι τούτους ὀφθαλμούς της ἐπὶ τῶν ὀμμάτων του μετ' ἐνδομούχου ἠδονῆς, μετ' ἀνεκφράστου ἠδοναθείας· ἔλα ἐκεῖνα τὰ παιγνιώδη, τῆς φιλαρέσκειας, πείσματά, τὰ ὅποια εἶνε ὁ χαριτωμένος πρᾶλογογὰς τοῦ τραγικοῦ πολλάκις βιβλίου τοῦ ἔρωτός, ἐποικίλλον τὰς ἡμέρας των καὶ καθήδυνον τὰς στιγμὰς των. Ἡ Λευούλα ἡγάπα περιπαθῶς, ὁ Σταῦρος ἡγάπα παρὰ φῶρος.

Ἐν τούτοις ἀν καὶ ὁ ἔρωσ ἀνερχόμενος ἀπὸ τῆς καρδίας των ἐφθανε μέχρι τοῦ ἀκρου τῶν χειλέων των, ἀν καὶ τὰ ὀμμάτα των, πεθολωμένοι, πολλάκις εἶχον ἐκφραζῆν πρὸ πολλοῦ ἠδῆ, ὅτι τὰ χεῖλη, δὲν ἐτόλμων νὰ εἰπωσιν ὁ Σταῦρος ἔμενε πάντοτε σιωπηλὸς πλησίον της, ἔως ὅτου ἦτο μέραν τινα τὴν εὐραγ ἐντελῶς μόνην.

— Λευούλα, τί εἶπε, Λευούλα ὁ ἀγαπῶ, σὰν τρελλός! Καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα της δι' ἀμφοτέρων τῶν ἰδοκῶν του. Ἡ Λευούλα ἐν τῇ ἐνστικτῷ συναίσθησει τῶν καθηκόντων της ἐταράχθη, καὶ ἀπέσπασθη βίαιως τῶν χειρῶν του. Ἡ Λευούλα ἦτο ὀλοπόφρονος, ὁ Σταῦρος ἦτο κάτωχρος, ἀλλ' ἀμφοτέρων αἱ καρδίαι ἐπαλλων σφοδρῶς.

— Συγχώρησέ με, Λευούλα μου, ποῦ σ' ἐκάγα νὰ θυμώσῃς, συγχώρησέ με ποῦ σὰν ἄθλιος ἀνθρώπος δὲν ἠμπόρεσα πλέον νὰ κρατηθῶ μὰ ἂν ἠμπορούσας καὶ σὺ νὰ ἦδῃς μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀν εὐρίσκονταν κάποιος νὰ σοῦ πῇ τὸ τί τραβᾷ γιὰ σένα, μέρα καὶ νύκτα, δὲν θὰ θυμώσας; Λευούλα μου, ἀλλὰ θὰ μ' ἀφῆσες νὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ μ' ἀφῆσες ποῦ καὶ ποῦ νὰ κλαῖω κοντὰ σου, καὶ νὰ μὲ προσφύγῃς.

Ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πλησίον της, καὶ ἡ φωνὴ του ἐβύνητο ἥμα, ὡς εἰ προσεπάθει οὕτως νὰ καταπίῃ καὶ πάλιν τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἐξέβαλλεν ἡ καρδία του.

— Λευούλα μου, προσέθηκε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δὲν θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς ἐσὺ τὸ ξέρω, πῶς δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς, μὰ μὴν εἶσαι θυμωμένη μαζί μου.

Ἡ Λευούλα, ἐκλελυμένη πλέον καθ' ὀλοκληρίαν, τὸν ἠτένεσε μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς.

— Γιατί, τῷ εἶπε, δὲν μοῦ τὸ λέγεις πρὶν πανθροῦθαι; γιατί δὲν μοῦ τὸ λέγεις ἀπὸ τότε, πῶς μ' ἀγαπούσας;

— Γιατί ὅταν ἦλθα εἰς τὸ σπιτί σου

μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τὸ πᾶν ἐσθῆκα ὅσων κόντὰ του, καὶ τοῦ εἰδειχες αὐτὰ τέτοια ἀγάπη, ποῦ μ' ἔκαμες νὰ φύγῃ θυμωμένος, καὶ νὰ κάνω φροκὸν νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ πειά. Ἄχ! δὲν ἠμπόρεσα νὰ σὲ κατορθώσω.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάνω; τί θέλεις νὰ κάνω, Σταῦρο; Ἐγὼ φταίω ποῦ σὺ εἶπα νὰ ξαναῖθῃς εἰς τὸ σπιτί, καὶ ἐγὼ φταίω, ἐγὼ, ἐγὼ.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἡ Λευούλα, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὁ Σταῦρος.

Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς των ἦτο ἀνηρητημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου θῆκη ἐκ λευκοσιδήρου μὲ ὕαλινον ἀπέκασμα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ νομφοκαὶ στέφανοι τῆς Λευούλας, στέφανοι λευκοὶ ὡς ἡ χιῶν, καθαρὸι ὡς ὁ ἥλιος. Πῶς εἶνε ἄνευτὸν νὰ μολύνωνται τούτοις νομφοὺς στέφανοὺς διὰ τοῦ αἵσθους τῆς ἀπιστίας, ἐνῶ μετὰ τὸσαύτης προσοχῆς ἐν ὑψηλῇ θῆκῃ προσταζόμενοι αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τῆς λεπτοτέρων κῆνιν τοῦ δωματίου;

Ἐπῆραν στιγμὰς σιωπῆς, καθ' ἃς ἠκούοντο μόνον οἱ λυγμοὶ τῶν δακρύων των. Εἰς τὰς βραβεῖας ἀσθενείας ὑπαρχούσιν αἱ κρίσιμοι στιγμὰς, αἱ ἀποφασίζουσιν αὐτὴν νίκην εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τὸν θάνατον· αἱ αὐταὶ κρίσιμοι στιγμὰς ὑπάρχουσι καὶ εἰς τὰ ἰσχυρὰ πάθη, στιγμὰς ἀποφασίζουσιν τὴν νίκην ἢ τὴν ἠτταν εἰς τὴν τιμὴν. Ὁ ἔρωσ τοῦ Σταύρου καὶ τῆς Λευούλας εὐρίσκειτο ἠδῆ εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς τοῦ· αἱ λέξεις τὰς ὁποίας θὰ ἔλεγον αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν θὰ παρασκευάζον τὴν τύχην ἀμφοτέρων, καὶ ἡ θὰ ἐκβαταίον τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου, ἡ θὰ ἐρριπτον αὐτοὺς εἰς τὴν αἰσχύνην.

Ἀφῆνε ἡ Λευούλα ἤρειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ ἐκ τῶν δακρύων ἐξώθηκότες ὀφθαλμοὶ της ἠτένεσαν τὸν Σταῦρον κλαίοντα εἰσέτι ἐπὶ τῆς μορφῆς της διεχύθη εἰς τὴν ἀρετῆς, καὶ τὰ χεῖλη της διεστάλησαν τρέμοντα, μολὶς δυναμένα, νὰ βασταῖωσι τὴν βαρεῖαν ἀπόφασιν, τῆς ὁποίας τῇ ὑπαγόρευεν ὁ ἀγαθὸς της ἀγγελος.

— Σῆκω ἐπ' ἐκεῖ, Σταῦρο, τῷ εἶπε, σῆκω καὶ μὴ κλαῖς, σῆκω παιδί, σῆκω καὶ μὴ φανείσῃ πειρὸ ἀδύνατος ἀπὸ μιά δυστυχισμένη γυναῖκα.

Ὁ Σταῦρος τὴν ἠτένεσε μὲ δακρυοσμένους ὀφθαλμούς.

— Πήγαινε, Σταῦρο, ἐξηκολούθησεν ἡ Λευούλα, αὐτὸ ποῦ κάνουμε εἶνε κακὸ ἀπὸ δὲν ἦταν τυχερὸς μὰς νὰ ζήσωμε μαζί, κόντὰς νὰ μὲ ξεχάσῃς — δὲν εἶνε δὲ δύσκολο πρᾶγμα νὰ ξεχάσῃς κάνας μιά γυναῖκα — ἐγὼ ἀνδρα, Σταῦρο, καὶ ἐσὺ εἰς τὸ σπιτί του δὲν πρέπει, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ξαναῖθῃς!

— Λευούλα.

— Σῶπα, Σταῦρο, σῶπα καὶ σῶσαι με, ὅπως μπορῶς.

Ἐπειτα ἠγέρθη, ὡς εἰ φοβαμένη μὴ μετανοήσῃ διὰ τὴν σκληρὰν ἐκείνην ἀπόφασιν της ἠγέρθη καὶ ἠνείκε τὸ παράθυρον.

— Νὰ, προσέθηκεν, ἔρχεται τὸ κέρρο

μὰς ἠμπρόστα, καὶ ὅπου καὶ ἂν εἶνε θάλαθῃ καὶ ἂν ἀνδρας μου πῆγαινε. Σταῦρο, νὰ μὴν ἴδῃς ἔξωρα καὶ μὰς εὐρηχλαμμένους καὶ τούτους δυομάς.

Ὁ Σταῦρος ἀνεχώρησεν ἐκλελυμένος καὶ ψιθυρίζων καθ' ἑαυτὸν ἔρχετο ἀνδρα εἰς δὲν πρέπει νὰ ξαναῖθῃς εἰς τὸ σπιτί σου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ μορφή του ἀπετύπου ἀγρίαν τινα ἔκφρασιν ἀγρίων λογισμῶν, καὶ ὁ ὕπνος του τὸν ἐγκατέλιπε καὶ ὀπαδιν. Πρὸς τούτους οἰκείους του ἔφερετο πρᾶγος, καὶ ἀπῆταν πάντοτε ὑβριστικῶς τὴν νύκτα, ἀλλὰ μόνον ἠγνῶντο, διήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Λευούλας, καὶ ἀπὸ τῆς ῥωγμῆς τοῦ παραθύρου προσεπάθει νὰ ἐξακόντισῃ τὸ βλέμμα του, καὶ νὰ ὑποκλέψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀντιζήλου του. Τὴν ἡμέραν ἐχάνετο καθ' ὀλοκληρίαν ἔφρευε μακρὰν, πολὺ μακρὰν, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῦ μετέβαινε.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο ἀγρότερος, ἀτονότερος, ἀσθενέστερος, ἐφ' ὅσον δὲ ἐξησθένον αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ἐνέργεια τῶν νεύρων καθίστατο ἰσχυροτέρα. Ἐβλεπε τὸν κόσμον ὅλον διὰ τοῦ πρίσματος τῆς δυστυχίας, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, τὰ ὅποια γεννῶνται καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀμάρρωτον καρδίαν, μετεβάλλοντο ἐμαυτῷ εἰς ἀπογοητεύσιν καὶ εἰς ἀπελπίσιν.

Τὴν Λευούλαν οὔτε ἠδύνατο οὔτε ἠθελε νὰ τὴν πλησιάσῃ· ἔρχετο ἀνδρα, ἔλεγε, δὲν πρέπει νὰ τὴν δῶ, καὶ ἡ σκέψις αὐτῆς παρίσταν ἐν τῇ φαντασίᾳ του, σάσαν ἀκαίσιον, τὸ φάρμακον τοῦ συζυγοῦ της, ὡστε ἄλλοτε μετ' ἀπέστρεφεν ἐντροπῶς τὴν κεφαλὴν, ἄλλοτε πάλιν ἔδρακε μετ' ὀργῆς τοὺς δακτύλους του ὡς εἰς ζῆτῶν ἀδικησιν.

Νύκτα τινα—καρπῆθε μὴν δόκλιμα ἀπὸ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἔρωτός του — ὁ Σταῦρος ἐρρίθη κατάκοπος ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς του. Ὁ ἀδελφὸς του εἶχε τὸ νερὸ ἐπὶ μυσταρί, καὶ μολὶς περὶ τὰ χαράγματα θὰ ἐπέστρεφεν. Ὁ Σταῦρος ἦτο πολὺ ἀνήσυχος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἔτριβε τούτους ὀφθαλμούς του, ἀνεσκάλευε τὴν κόμην του, ἠγείρετο καὶ ἐπανεπίπτε, καὶ πάλιν ἠγείρετο ἔπειτα ἐθυθίζετο εἰς διαλογισμούς· ἡ μορφή του ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο ἀγριωτέρα, τὸ δὲ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ κωνίοντος λύχνου, σκιάζον τὰ βαθεῖς κωλύματα τοῦ προσώπου του, εἰδείκνυε σιελετώδη ὄψιν προγεγραμμένου κηουροῦ. Ἀφῆνε ὁ κύων ὑλακτῆσας ἐξωθεν πᾶν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, κἀραπλεύρας τῆς ὁποίας ἦτο μικρὰ τράπεζα ὁ Σταῦρος ἀνετινάχθη, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, στασιάζοντας ἐπὶ τῶν βραχιόνων του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡστραπέτες ἐγχειρίδιον.

— Ἄχ, αὐτὸ τὸ μαχαίρι, ἐκείνην ἡμέραν αὐτὸ τὸ μαχαίρι! καὶ τὰ χεῖλη του ὡς ἡ ἡχὴ τῶν ἀκίφῶν του ἐκλυθῆσαν, μολὶς ἦ

καὶ ἐπὶ τὴν θύραν, αὐτὸ τὸ μαχαίρι. Ἡ ἔσθη καὶ ἐπλησίασεν ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν τράπεζαν ἡ καρδία του ἐπαλλε μὲν ἰσχυροῦς ἀλλὰ διακεκομμένη καλμῶδες ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ τὴν ἀπέσυρε πάλιν ἡ καύτη τοῦ ἐκπνεύοντος λύχνου ἐτινάχθη εἰς κίβρον σπινθῆρα, καὶ ὁ Σταῦρος ἐν τῇ ταραχῇ τῶν διαλογισμῶν του ὀπισθοχώρησεν ἐντροπῶς εἰς τὰ μειδιάσας ἀγρίως διὰ τὸν παιδαριώδη τρόμον τοῦ ἐπλησίασε καὶ πάλιν πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔτεινε αὐτὴς τὴν χεῖρα τοῦ τὴν φοράν ὅμως ταύτην ἐκράτει τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ τῆς λαβῆς του καὶ ἐπροχώρησεν ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν θύραν. Φθάσας ἐκεῖ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀσπετόμενος.

— Μπα! εἶπε, καὶ ποῖος θὰ καταλάβῃ πῶς τὸν ἐκόπασα ἐγὼ;

Ἦτο μεσανύκτα καὶ ἡ νύξ ἀσέληνος. Ὁ Σταῦρος ἐφθασεν ἐξωθεν τοῦ κήπου τῆς Λευούλας, καὶ δι' ἐνὸς μικροῦ ἄλματος ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῆς κόρυφης τοῦ τοίχου εἰς τὰ δι' ἔλξεως τῶν μυῶνων ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω τοῦ τοίχου καὶ παρετήρησεν ἐντὸς ὁ συζυγοῦ τῆς Λευούλας ἐκοιμάτο εἰς τὴν αὐλὴν κατάπονος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας.

Διεσκέλισε τὸν τοίχον, ἐπήδησεν ἐλαφρὰ καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ, ἔλα ἀναλάβῃ δυνάμεις, εἰς τὰ βίαιως ἀσθμαίνων ἐπλησίασε, σφύρομενος ὡς ἔρπετον πρὸς τὸν κοιμωμένον ἀντεράστῃ του.

Ἐκεῖ ἔστη καὶ περιέφραξεν ὀλόγυρα τὴν κεφαλὴν. Τὸ ἐπὶ τοῦ κήπου παραθύρον τοῦ δωματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκοιμάτο ἡ Λευούλα, ἦτο ἀνοικτόν, τὸ δὲ φῶς τῆς πρὸ τοῦ εἰκονίσματος κωνήλας διήρχετο διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ἐφώτιζε ἀμυδρῶς τὴν ὄψιν τοῦ κοιμωμένου συζυγοῦ της. Ὁ Σταῦρος ὕψωσε ὀλίγον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ παραθύρον, καὶ εἶδε τὴν Λευούλαν ἐξηπλωμένην, μὲ τὸν τράχηλον ἀσπετῆ, σφριγῶσαν, ὠραίαν, ἀληθῆς ὠραίαν. Τὸ αἶμα ἐβράζεν ἐν αὐτοῦ, καὶ ἔκλειεν ὄλον τὸ σῶμα τοῦ ὁ πόθος ἐξήρανε τὸ λάουγγά του καὶ ἀχλὺς περιεχύθη πρὸ τῶν ὀμμάτων του ὀδύσμα σκέψις ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν ἐσκοτισμένον ἐγκέφαλον του. Ἐγονάτισεν ἔξαλλος, καὶ ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιον μέχρι λαβῆς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀντεράστου του. Βαθὺς ρόγγος ὑπνῶιζε τὰ χεῖλη τοῦ φονευθέντος τὸ αἶμα ἀνετινάχθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνετινάχθη καὶ ὁ Σταῦρος. Τὰ γόνατα του ἔτρεμον, αἱ χεῖρες του ἔτρεμον, ὀλοκληρῶν τὸ σῶμα τοῦ ἔτρεμον ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ καταπέσῃ, καὶ ἐστηρίχθη ἐφ' ἐνὸς δένδρου ἰδρῶς παγερὸς περιέφραξε τὸ μέτωπόν του, καὶ ἀθηφᾶτος φλοῦ ἔκασι τὸν ἐγκεφάλόν του· ἡ ὕψις του ἦτο ἐξηγριωμένη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔηροι ὡς ὕαλοι, ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοὶ γαλῆς ἐν τῷ σκότει.

Ἐμεινεν οὕτω στιγμὰς τινὰς, καὶ εἰς κλονοῦμένους καὶ σφύρομενος μᾶλλον ἢ βαδίζων ἐφθασεν εἰς τὸν τοίχον, καὶ ἐκρεμάσθη καὶ πάλιν ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἠδῆ τὸ σῶμα του ἦτο ὄγκος μολοδδου, καὶ κατέ-

βαλε φρικώδη αγωνίαν έως ότου ανέλθη επί της κορυφής του τοίχου. Ερρίθη επί της όδου, και ήρχισε να σπέρη όταν έφθασεν. Εξωθεν της οικίας του αι δυνάμεις του είχαν ένταλως εκλίπη και κατέπεσε βαρύν ήθέλησε να έγερθη άλλ' έφθμικεν, ότι ισχυρά χείρ τον επέβεν άνωθεν έστηρίχθη επί του άγκωνος, έστηρίχθη επί της παλάμης, συνέσπελλε και διέσπελλε διαρκώς τους μυώνας, άλλ' ήτο άδύνατον να έγερθη, άπαράλλακτα όπως ό καταλαμβανόμενος καθ' ύπον, υπό έπιάλτου. Ο Σταύρος αγωνιων ήρχισε να εκβάλλη άγρίως φωνάς.

— Τό μαχαίρι, έφώναζεν, άχ! τό μαχαίρι... θέλω να σηκωθώ φύγα από πάνω μου εσύ, φύγε φωνα... Τό μαχαίρι, άχ! αυτό τό μαχαίρι!...

Και με τας φωνάς του εκείνας και με τους άσυναρτήτους εκείνους λόγους του ανεμινύοντο λυγμοί, δάκρυα, γέλωτες, στενάγμοι και πάλιν δάκρυα και πάλιν γέλωτες και πάλιν φωναί.

Ο Σταύρος ήτο τρελλός, ήτο παράφρων. Ούτω τουλάχιστον έλεγαν αι γυναίκες της γειτονίας, αι όποιαί άφυπνισθείσαι είχαν εξέλιθη εις τή παραθύρα: ούτως έλεγαν τή παιδία, τή όποια έντρομα είχαν εξέλιθη εις τήσ θύρας: ούτω δηγούντο οι γείτονες κηπουροί, οι όποιοι μετ' ενδιαφέροντος μετέβαινον να μάθωσι τί συνέβαιεν εις τήν οικίαν του μπαρμπα-Θωμά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΠΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

[Συνέχεια]

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Τά Έλληνικά άγγεία κατασκευάζοντο εκ λεπτοτάτων και ελασσοτάτου πηλού: τή έξωτερικόν επιχρυσία αυτών συνέκειτο εξ ιδιαιτέρου είδους πηλού, όμοιαζοντος προς κιτρινήν ή έρυθράν άχραν, μεταβαλ-

ΑΓΓΕΙΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ

λομένην εις λεπτόν φύραμα, ύπερ, μεμιγμένους, επήλειον διά ψήκτους. Τά μέρη, τή διά μέλανος χρώματος ζωγραφόμενά, έχουν τήν στιλπνότητα τής μίλτου:

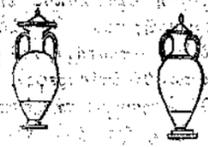
Επειδή τή χρώματα έτίθεντο διαφορετρόπως επί των άρχαίων και μεταγενεστέρων άγγείων, διά τούτο διακρίνονται ταύτα υπό δύο γενικάς τάξεις. Έν μόν τή πρώτη τή έδαφος εινε κιρρόν ή έρυθρόν, αι δε μορφαί γράφονταί επ' αυτού μέλαιναί, και άποτελοῦσιν είδος τε οικιαγράφου. Ταύτα εινε τή καλούμενα μέλανα ή άρχαία άγγεία, ή δε τύπος αυτών εινε γενικώς άρχαίος: τή εικονίζόμενα άντικείμενα άνήκουσιν εις τήσ άρχαιοτάτας μυθολογικάσ παραδόσεις, αι δε έπιγραφαί των εις τό άρχαιότατον είδος του Έλληνικού άλφαβήτου γεγραμμέναί διήκουσιν εκ δεξιών προς τή άριστερά ή βουετροφρόν. Ο ίματισμός, αι ήποσκευαί

και οι τροχαί των άρχαίων έχουν και όλίγον λευκόν χρώμα. Βραδυτέρον, όλόκληρον τή άγγείον χρωματίζετο μέλαν εκτός των μορφών, αιτινες είχαν τή χρώμα του πηλού του άγγείου, ένθ προηγουμένως ήσαν μέλαινα: επίσης τή σχήμα, αι μορφαί, ή κόμη, ή ίματισμός κτλ.

Όθεν έχομεν δύο γενικάς τάξεις: Έλληνικών άγγείων, διακρινομένων εκ των μορφών, αιτινες εις μέλαινα ή κιρρά. Είσι δε γενικώς άξιοπαρήρητα διά τήν ωραιότητα και μεγαλόπρεπια των τύπων των. Τά μεγέθη των εις ποικίλα.

Άλλα έχουσιν ύψος ποδών τινων, άλλαι εινε αναλόγως πλατέα: Άλλα δε μέλις ύψος δακτύλου. Τό εικονίζόμενον άντικείμενον παρίσταται επί του ένός μέρους του άγγείου, συχνάκις δε κατέχει όλόκληρον τήν περίοχην αυτου, γενικώτερον όμως καλύπτει μόνον τή έν μέρος, επί δε

του έτέρου παρίσταται άλλο τε άσήμαντον άντικείμενον, δύο ή τρεις γέροντες στηρίζόμενοι επί ράβδου και διδάσκοντες νεανίαν, ή προσφέροντες αυτῶ έργαλείον ή σκεῦος ή και Διονυσιακά σκηναί. Άγγεία τινά ευρέθησαν, φέροντα εικόνας επ' άμφοτέρων των μερών. Επί τής βάσεως, του λαίμου και των άλλων μερών εις τή συνήθη Έλληνικά κοσμήματα, μαϊανδροί κτλ. Συνήθως τών λαϊμωκόσ μετ' στέφανος ή γυναικεία κεφαλή εξ άθους προκείμενα. Τά κοσμήματα ταύτα εικονίζονταί γενικώς μετά τής μεγαλύτερας χάριτος και μεγαλοπρεπείας. Έκτός τής έναργυτός διαφοράς εν τῶ τύπω των άγγείων υπάρχει και αξία: λήθος διαφοράς ως προς τήν εκτέλεσιν των εικόνων. Δέν

έχουσι δια τήν αύτην αξία, άλλ' ή έλευθερία των γραμμών εινε επ' όλων αξιόλογος. Βεβαίως θα έξεταζόντο μετά μετ' άλλης ταχύτητος, του πηλού άπορροφώντος τάχιστα τή χρώματα: ούτα δε εαν και μία μόνη γραμμή διεκόπτετο, ή επιδιόρθωσις θα ήτο καταφανέστατη.

Τινές ενόμισαν, ότι αι μορφαί εξετον πούντο διά σχεδίων, άτινα τιθέμενα επί του άγγείου κατέλειπον επί του μέλανος έδαφους: τή κύριον άνόμοον εις κιρρόν χρώμα, ειτα δε δια γράφιδος έτελειον ποιούντο. Άλλ' ή γνώμη αυτη του Sir William Hamilton άγκατελείβθη υπ' αυτου του ίδιου, επ' ότου ανεγνωρίσθησαν τή έγνη αίχμη, δι' ής ό τεχνίτης εν πρώτοις διεγράφε επί του μαλακού πηλού άγγείου τινός τήσ κυρίας γραμμάς, ως ειτα έτελειοποιεί διά χρωστικός, έμβλαπτομένου εν μέλανι ύγρῶ, χωρίς όμως να έφαπτήται όλοτελώς των δια τής αίχμής χαραχθεϊών γραμμών. Τά έγνη τής αίχμής σπανίως παρατηροῦνται: τή πῶς εξήρηται εκ τής δεξιότητος και εκάναντητος του τεχνίτου.

Τά άγγεία θα έχσαν άπειρα, τή πλειστον δ' αυτών θα έχρησίμευεν ως τύπος διά τήν έντέλειαν των εικόνων και τῶν τρόπων τής συνθέσεως των. Ούχι σπανίως

ΒΑΧΙΚΟΣ Μετά όλων έμφορών Απολλείας

οι τεχνίται, οι τήσ εικόνας εκτελοῦντες, έθετον υπ' αυτῶν τή όνόματά των. Τά κυριώτερα γνωστά όνόματά εις τή του Λασίμονος, Ταλείδου, Άστεία και Καλλιφώνος. Ο Ταλείδης εινε ό άρχαιότερος: τή έργα του προδίδουσι τήν τέχνην νηπιάζουσαν, ένθ τή των άλλων τεχνιτών δείκνυουσι μεγαλύτεραν προοδόν εν αυτῇ. τή όνομα αναγνωρίζεται εκ των λέξεων ΕΠΟΙΕΙ ή ΕΠΟΙΕΣΕΝ και ΕΓΡΑΨΕ, έπορέων πάντοτε άμέσως: τή δύο πρώτα εις ήνωμένα με τή όνομα του κεραμείου, τή δε τελευταίον με τή όνομα του ζωγράφου. Επί τινων άγγείων ευρηθήσιν έπιγραφαι άνούψιδαι λίαν τήν αξίαν των. Είσι δε γενικώς τή όνόματα θεών, ήρώων και άλλων μυθολογικών προσώπων, παρίσταμένων εν τῶσ εικόσι.

Αι έπιγραφαι αυταί εις μεγάλης σπουδαιότητος διά δύο λόγους: πρώτον διό τή σχήμα των γραμμών και τήν τάξιν, δι' ής έχραχθησαν, και εξ ής καταφαίνεται κατά τή μάλλον και ήττον ή άρχαιότης του άγγείου, άτε των έπιγραφών άκολουθουσών αναγκάως άπάσας τήσ μεταβολάς του Έλληνικού άλφαβήτου. Φροντίς όμως πρέπει να καταβάλληται ως προς τήν εξέτασιν, εαν αι έπιγραφαι εις γεγραμμέναί εκ δεξιών προς τή άριστερά, και εαν τή μακρά φωνήεντα ΗΩ, τή διπλά γραμμάτα ΨΞ, άντικαθίστανται υπό ήμισφώνων ή απλών γραμ-

μάτων: τή τοιαύτα είσι γενικώς σημεια σφαιρικής άρχαιότητος, άπαδεικνυούσης, και τήν του άγγείου δεύτερον διά τήσ λέξεσ τήσ εξήγουσας τή άντικείμενον τής ζωγραφίας, αιτινες υποδεικνυουσι ενίοτε όνόματα άγνωστα τῶσ ή μυθικά πρόσωπα, περί ών οι άρχαιο συγγραφείς οὔδεν αναφέρουσι.

Αι εκ των άγγείων προερχόμενα πληροφορια είσι μεγάλης σπουδαιότητος διά τήν σπουδήν τής Έλληνικής μυθολογίας, εξεταζόμενης κατά τήσ διαφόρους αυτῆσ εποχάς, ως και διά τήν έρμηνησιν και καταλήψιν των άρχαίων τραγικών και λυρικών ποιητών. Επί των άγγείων άπαντῶσι και ήθικαι και ιστορικαι έπιγραφαι,

Μετά όλων και κυκλικών κοσμημάτων, Μετά ελικοειδών όλων

πειαι και έμμετροι. Τά γραμμάτα των έπιγραφών ταῦτων εις κεφαλαίωδη ή κυρτά. Είσι λεπτός κεχαραχμένα άπαιτείται δε συχνάκις, μεγάλη προσοχή, όπως διακρίνη τις ταῦτα. Είσι γεγραμμένα διά μικράσ γραφίδος και μέλανος ή λευκού χρώματος, συχνάκις δε έχχαράττονται δι' οξείας αίχμής. Η λέξις «καλός» άπαντάται συχνάκις επί άγγείων φερόνων έπιγραφάς, και συνοδεύεται πάντοτε υπό κυρίου-όνόματος. Τό τοιοῦτον φαίνεται έπιθετον έκφραζον θαυμασμόν, άποδιδόμενον εις τή σπουδαιότερα και περιφανέστερα πρόσωπα τή παρίσταμένα επί του άγγείου. Επί τινος άγγείου εν τῶ Βατικανῶ Μουσείω εικονίζεται ό Πρίαμος, ό Έκτωρ και ή Άνδρομαχη, φέροντες άνωθεν αυτών τή όνόματά των. Άνωθεν του Έκτορος υπάρχει ή έπιγραφη «Έκτωρ καλός». Συχνάκις άπαντῶ ή λέξις «καλοκάγαθος» σημαί-

νομασά τῶν άνδρεϊών και τῶν ωραϊών. Έπ' άλλων, άτινα εδιδοντα εις ωραϊούς νέους, άπαντῶ ή έπιγραφη: «ή ό παίς καλός». Έπ' άλλων άπαντῶνται έκφρασεις υγιείας, ως ΚΑΙΡΕ ΣΥ, ή ΠΟΣΩΝ ΑΕ ΠΟΤΕ ΕΓΕΡΩΝ.

Τά επί των γραπτῶν άγγείων παρίστα-

1. Τινές υποθέτουσιν, ότι ζωγράφος έγραφε τή καλή άμα τή κατασκευή του άγγείου, ειτα δε προσέθε τή όνομα του μέλλοντος κτήτορος αυτου, δι' ό και πολλά άγγεία ευρέθησαν, επ' ών οὔδεν όνομα εινε τής λέξεως τούτης.
2. Παρόμοιοι έπιγραφαι άπαντῶσιν επί άγγείων του Βρετανικού Μουσείου. Τούτ' αυτῶ άπαντῶ και επί άγγείων τής Μεσαιωνικής Ιταλίας: επί τινος αυτών υπάρχει εικόν γυναικός, φέρουσα περί τήν έπιγραφην «la bella Isaura» ή ωραία Ίσούρα.

μενά άντικείμενα, εαν και άπειρα κατά τήν ποικιλίαν, δύνανται να διαιρεθῶσι εις τρεις τάξεις ως εξής:

Α) Είς Μυθολογικά άντικείμενα Β) εις Ηρωικά άντικείμενα Γ) εις Ιστορικά άντικείμενα.

Τά μυθολογικά άντικείμενα σχέσιν έχουσι προς τήν ιστορίαν των θεών και των συμβάντων αυτών, ότε ελάμβανον άνθρωπινήν μορφήν: ταῦτα μυριοτρόπως εικονίζονταί. Προς εξήγησιν των διαφόρων άντικειμένων άπαιτείται βαθεια γνώσις τής Έλληνικής μυθολογίας. Τό μεγαλύτερον μέρος των εικόνων των άγγείων τούτων άφορῶ τῶν Βάχων και τήσ Βακχικής πομπῆσ και μυστήρια: Έπ' αυτών εικονίζεται ή γέννησις του ή βρεφική αυτου ήλικία, ή ανατροφή του, τήσ κατορθώματα, τήσ συμπόσια και οι άγῶνες του, οι όπαδοί του, αι θρησκευτικαι περί αυτον τελεταί, οι λαμπαδηφόροι, πάλλοντες τήσ μακράσ δάδας, οι δειδροφροί κρατοῦντες κλάδους δένδρων διά στεφάνων κεκοσμημένους, οι μεμνημένοι παρασκευάζόμενοι διά τή μυστήρια: τέλος αι ειδικαι τελεταί των μεγάλων τούτων μυστηρίων και αι προς τή δόγματα και τῶν σκοπῶν αυτών άφορῶσαι λεπτομέρειαι.

Τά ηρωικά άντικείμενα είσι πολυπληθέστερα των μυθολογικών παρίστασι δε

τους άθλους των ήρώων τής Ελλάδος, του Ηρακλέους, Βελλερεφόντου, Κάδμου, Περσεΐς και Άνδρομαδας, Ακταϊώνος, Δαναού, Μηδείας, Κενταύρων, Αμαζόνων κτλ. Θέμα άρεστόν τοίς τεχνίταις ήτο και ό μῦθος του Θησεΐος.

Τά ιστορικά άντικείμενα αρχήν έχου-

1. Ο Millingen διαρεϊ αυτῶ συμφώνως προς τή άντικείμενα των εις τήσ επτά άπολόβους τάξεις, α' Είς τή άντικείμενα τή άφορῶντα τῶσ θεοδ, τῶσ προς τῶσ γίγαντας πολέμουσ των, τῶσ έρωτάσ των και τήσ εις αυτῶσ προσφερομένησ θυσιασ.
- β' Είς τή άφορῶντα τῶσ ηρωϊκῶσ χρόνουσ. Η τάξι αυτη, ή και πολυπληθέστερα και μάλλον ενδιαφέρουσα, περιλαμβάνει άπασαν τήν μυθολογικήν περίοδον, άπο τής άρίσεως του Κάδμου, μέχρι τής έπιστροφῆσ του Οδυσσεΐος εις Ίθάκη, τῶσ Ηρακλείδασ, τήν Θησεΐδα, τῶσ δύο Θηβαϊκῶσ πολέμουσ, τῶσ των Αμαζόνων, τήν Αργοναυτικήν έκστρατείαν και τῶν Τρωϊκῶν πολέμουσ.
- γ' Είς Διονυσιακά άντικείμενα. Τῶν Βάχων, τῶσ Σατύρων, τῶν Σιλίων, τῶσ νύμφασ και τῶσ όπαδοσ αυτών: τῶσ Διονυσιακῶσ έρωτάσ και πομπῆσ, και τῶσ εν αυτῶσ τελοῦμένους χοροῦσ και διασκεδάσει. Ήμισθ ή έρωτα αυται ήσαν αι λαμπρότεραι και δημοτικώτεραι φωναί τῶ λόγου οι άρχαιο προστάθων να πολλαπλασιάζουσι τήσ παραδόσεις των.
- δ' Είς άντικείμενα του κοινωϊκῶσ βίου: γάμοι, έρωτικῶσ σκηναί, συμπόσια, θυσιασ, κυνηγεία, πολεμικῶσ χοροῦσ, πολεμιστῶσ ετοιμοπολιμοῦσ ή επιστρέφοντασ νικητῶσ εις τήσ έαυτῶν πατρίδα. Η τάξι αυτη χρῆσθεϊται ήμισθ, διότι εξ αυτῆσ μανθάνομιν τή θη, τή έθιμα και τῶν ίματισμῶν των άρχαίων.
- ε' Είς τή παρίστατα επικηδείουσ πομπῆσ. Έπ' αυτών εικονίζονταί τάφοι, περί των οποίων οι φιλοι του άποθανόντος προσφέρουσι δῶρα και σπονδάσ: μεταῦ τῶν δῶρων άπαντῶσι συχνάκις άντικείμενα σύμ-

ειν από του Τρωϊκού πολέμου. Οι ζωγράφοι ως και οι ποιηται εύρον επί του θέματος τούτου στάδιον εύρύ, όπως καταδείξουσι τή πλεονεκτία και τήν φαντασίαν των. Τά κύρια πρόσωπα του άγῶνος μνημονεύοντο τούτου δράματα εικονίζονταί εν τοίς άγγείοις. Αι κυριώτεραι σκηναί του Τρωϊκού πολέμου παρίστανται επ' αυτών: παρατηρητέον όμως, ότι τή ιστορικά άντικείμενα φάνουσι μέχρι τής εποχῆσ των Ηρακλείδων.

Ως άνήγοντα εις τήν τάξιν των ιστορικῶν άγγείων δέον να θεωρηθῶσι και τή παρίστατα εικόνας άφορῶσας δημόσια και ιδιωτικά έθιμα, ήτοι άγῶνας, συμπόσια, σκηναίς άπεικονίσεισ θηριομαχιών, κυνηγεσιών και επικηδείων τελετών. Ο

ΑΓΓΕΙΩΝ ΗΡΩΟΔΟΥ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Millingen παρατηρεϊ, ότι τή άντικείμενα των εικόνων ποικίλλονταί αναλόγως των τόπων, εν οις αυται εκτελεσθησαν: επί των άρχαιότερων άγγείων συχνότατα παρίστανται Διονυσιακά σκηναί.

Αρχικῶσ ό μεγαλύτερος αριθμός αυτών ήτο προωρισμένος εις τή να δέχεται οίνον, διά τούτο ήσαν κεκοσμημένα δι' αναλόγως άντικειμένων. Τά τής ωραιότερας περιόδου τής τέχνης, ιδίως τή κατα-

δολικῆσ εις τή μυστήρια μυσείωσ. Η τάξι αυτη πολυπληθέστατη οὔσα, ήτο προωρισμένη διά τῶσ τάφοι.

ε' Είς άντικείμενα άφορῶντα τή γυναικεία. Εφηβοί, άσπομίμενοι εις διάφορα γυμνάσια και συνομιλούντες μεταῦ των ή μετά του γυμνασιάρχου. Επισθ ή συχνάκις εδιδοντο εις τῶσ νικητῶσ άγγεία ως βραβεία, υποτίθεται, ότι τή άγγεία, τή τοιαύτασ παραστάσεισ φέροντα, ήσαν προωρισμένα επί τῶ σκοπῶ τούτω.

ζ' Είς άντικείμενα άναφερόμενα εις τή μυστήρια. Ταῦτα παρίστατα τελεταί προκαταρκτικῶσ των μυστηρίων. Τοιαῦτα παραστάσεισ άπαντῶσι μόνον επί των άγγείων τής παραμαζούσης περιόδου τής τέχνης, και εδιδονταί εις τή μέρος τής Ιταλίας, τῶ πάσαισ ποτῶ κατεχόμενον υπό των Λευκαῶν, Βρεττίων και Σαμνιτῶν, ένθα αι Έλληνικαι ιδείαι και τή έθιμα διεφθάρσαν διά τής αναμίξεωσ μετά των βαρβάρων τούτων εθνῶν.

σκευαζόμενα ἐν Νώλῃ, πόλει ἐν ἡ αἰ Ἑλληνικαὶ ἰδέαι μετὰ μεγάλης ἀκριβείας διειτηροῦντο, παριστάσι τὰς ἀρχαίας παραδόσεις τῶν μυθολογικῶν ἐπεισοδίων ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ καθαρότητι. Τὰ μεταγενεστέρας ἐποχῆς παριστάσιν ἀντικείμενα εἰλημμένα ἐκ τῶν τραγικῶν συγγραφέων. Τέλος τὰ τῆς παρακμῆς τῆς τέχνης εἰκονίζουσι τὰς νέας τελετὰς καὶ δαισιδαμονίας, αἵτινες ἀνεμίχθησαν μετὰ τῆς ἀρχαίας καὶ ἀπλῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας. Τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα κέκτηνται μεγάλην ἀξίαν, διὰ τὴν σπουδὴν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ ἐκείνων, ἅτινα παρ' αὐτῶν παρέλαβον οἱ Ῥωμαῖοι.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΜΑΕΤ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

(Ο Βασιλεὺς ἀκούων τοῦ Πολωνίου λέγοντος, ὅτι προσκοιμώμενος εὐλαβείαν καὶ ἤθος εὐσεβῆ, κατορθώμεν καὶ αὐτὸν τὸν Σατανᾶν νὰ ἐξαπατάμεν, λέγει αἰγαλῆ τῇ φωνῇ)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὡ! εἶνε ἀληθέστατον! Πόσον ἀλγεῖνός μακάριζεις τὴν συνείδησίν μου ὁ λόγος οὗτος! Τῆς πόρνης ἢ καρείας, ἢ ὑπὸ τῆς κομωτικῆς τέχνης καλλωπιζομένη, δὲν εἶνε τόσον δυσειδὴς ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς, ὅσον ἡ ἀνομος πράξις μου ὑπὸ τοὺς ψευδεστατοῦς λόγους μου. Ὡ ἄχθος ἀφόρων!

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τὸν ἀκούων ἐρχόμενον ἀποσυρθῶμεν, ὦ βασιλεῦ.

(Ἐβίβραται ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Πολωνίου καὶ εἰσιέρχεται ὁ Ἄμλετ).

ΑΜΑΕΤ

Νὰ ὑπάρχη τις ἢ νὰ μὴ ὑπάρχη; Ἴδου τὸ πρόβλημα. Τί εἶνε εὐγενέστερον, νὰ ὑποφέρῃ βέλῃ καὶ σφενδονήματα ἀπηνεστατῆς τύχης, ἢ νὰ ὀπλισθῇ κατὰ πηλάγους δεινῶν, καὶ ἀνθιστάμενος, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτὰ; Νὰ ἀποθάνῃ; νὰ κοιμηθῇ; οὐδὲν ἄλλο. Καὶ δι' ἐνός ὕπνου, οὕτως εἰπεῖν, ν' ἀπαλλαγῶμεν τῶν ψυχικῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν μυριῶν ἄλλων προσβολῶν, εἰς ἀς ὑπόκειται ἡ σὰρξ. Τέλος τοιοῦτον εἶνε σφοδρὰ ἐπιθυμητόν. Νὰ ἀποθάνῃ; νὰ κοιμηθῇ; Ἴσως νὰ ονειρευθῇ.

Ἄ! Ἴδου ὁ γόρδιος δεσμός! Διότι ἐν τῷ ὕπνῳ τούτῳ τοῦ θανάτου, οἰαδῆποτε δευτεῖρα ἐπέλθωσιν — ἀφ' οὗ ἀποτιναζόμενοι τὸ φθαρτὸν τοῦτο σκῆνος — θὰ διεγειρωσιν ἐν ἡμῖν δισταγμούς. Ἡ σκέψις αὕτη καθίστασι μακρόβιον τὴν συμφορὰν διότι, τίς ἤθελεν ὑποφέρει τὰς προσβολὰς καὶ τὸν περιγέλωλ τοῦ κόσμου, ἀδικήματα τυράννων, ἀλαζόνων προσηλακισμούς, ὀδύνας περιφορομένου ἔρωτος, τὴν βραχυδύτητα τῆς δικαιοσύνης, τὴν αὐθάδειαν τῶν ἐν τέλει, καὶ τὰ λακτίσματα, ἅτινα ὑφίσταται παρὰ τῶν ἀναξίων ἢ ὑπομονητικῆ ἀρετῇ, ἐνῷ ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τούτων διὰ μικροῦ ἐγχειριδίου; Τίς ἤθε-

λεν ὑποφέρει ἄβηθ, ἰδρῶν καὶ στένων ὑπὸ πολύμοχθον βίον, ἂν ὁ φόβος τῶν μετὰ τὸν θάνατον — ἢ βρώσιτος χώρα, ἐκ τῶν ὀρίων τῆς ὀπίστας οὐδὲς τῶν ὀδοιπόρων ἐπιστρέφει — δὲν ἀπεπλάνα τὴν θέλησιν, καὶ δὲν ἠνάγκαζεν ἡμᾶς νὰ ὑποφέρωμεν μάλλον τὰ παρόντα κακά, παρὰ νὰ βιτώμεθα πρὸς ἄλλα ἄγνωστα ἤμῃν; Οὕτως ἡ συνείδησις καθίστασιν ἀνάνδρους πάντας ἡμᾶς, ἢ δὲ φυσικῆ τῆς ἀποφάσεως χροιά ἀμαυροῦται ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ ἀπαυγάσματος τῆς σκέψεως; μεγάλα δὲ καὶ γενναῖαι ἐπιχειρήσεις ἐκτρέπονται τοῦ βου αὐτῶν ἐνεκεν τοῦ λόγου τούτου, καὶ τέλος καταστρέφονται! Σιωπῇ, σιωπῇ! Ἡ ὠραία Ὀφελία! Νύμφη, μένησο ἐν ταῖς προσευχαῖς σου καὶ τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων.

ΟΦΗΛΙΑ

Καλέ μου πρίγκιψ, πῶς ἔχει ἡ ὑψηλότης σου μετὰ παρέλευσιν τόσοῦτον χρόνου;

ΑΜΑΕΤ

Σ' εὐχαριστῶ, μετὰ σεβασμοῦ. Καλὰ, καλὰ, καλὰ.

ΟΦΗΛΙΑ

Ἔχω, πρίγκιψ, δῶρα ἰδικά σου, τὰ ὁποῖα ἀπὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σοὶ ἀποδώσω.

ΑΜΑΕΤ

Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔδωκα τίποτε.

ΟΦΗΛΙΑ

Ἡξεύρεις καλῶς, σεβαστέ μου πρίγκιψ, ὅτι μοι ἔδωκας, καὶ τίς συνάδουνας αὐτὰ μὲ λόγους τόσον γλυκεῖς, ὥστε τὰ δῶρα καθίσταντο πλουσιώτερα. Τὸ δῶμα τῶν ἀπωλέσθη; λάβε αὐτὰ ὀπίσω, διότι εἰς εὐγενῆ καρδίαν καὶ τὰ πλοῦσια δῶρα καθίστανται εὐτελεῖ, ὅταν ὁ δωρητὴς ἀποδεικνύεται ἀφιλος. Λάβε αὐτὰ, πρίγκιψ.

ΑΜΑΕΤ

Χά! χά! εἶσαι ἐνάρτετος;

ΟΦΗΛΙΑ

Πρίγκιψ!

ΑΜΑΕΤ

Εἶσαι ὠραία;

ΟΦΗΛΙΑ

Τί σημαίνουναι ταῦτα, πρίγκιψ;

ΑΜΑΕΤ

Ὅτι, ἂν εἶσαι ἐνάρτετος καὶ ὠραία, ἡ ἀρετῇ σου δὲν πρέπει νὰ ἔχη καμμίαν σχέσιν μετὰ τῆς ὠραιότητός σου.

ΟΦΗΛΙΑ

Καὶ δύναται, πρίγκιψ, νὰ ἔχη ἡ ὠραιότης καλλιτέραν σχέσιν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς;

ΑΜΑΕΤ

Ναί, ἀληθῶς; διότι ἡ δύναμις τῆς ὠραιότητος δύναται ταχύτερον νὰ μεταμορφώσῃ τὴν ἀρετὴν εἰς προαγωγόν, παρ' ὅσον ἡ ἰσχύς τῆς ἀρετῆς νὰ καταστήσῃ τῆς ὠραιότητος ὁμοίαν ἐαυτῇ. Τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε παράδοξον, ἀλλ' οἱ σιημερινοὶ καιροὶ τὸ ἐπικυροῦσιν. Σὲ ἠγάπων ἄλλοτε.

ΟΦΗΛΙΑ

Πράγματι, πρίγκιψ, μὲ ἔκαμες νὰ τὸ πιστεύσω.

ΑΜΑΕΤ
Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πιστεύσῃς; διότι, βροχιδῆποτε καὶ ἂν ἐγκεντρωθῇ δι' ἀρετῆς τὸ γηραιὸν δένδρον, θὰ διατηρήσῃ καὶ τότε τὴν πρώτῃ αὐτοῦ οὐσίαν.

M. N. ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ

MADAME CHLÉMON

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

[Τέλος]

Ἡ σιωπῇ τῶν ὑπῆρχε μακρὰ. Τέλος ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη, κρατῶν τὴν χεῖρά τῆς, ἐνοῶν, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ, ἀπαραισήμενος ν' ἀπομακρυνθῇ, καὶ ἐπιθυμῶν ἐν τούτοις νὰ ἐξηγήσῃ τὸ κίνημά του.

— Ἰωάννα, τῇ εἶπε, μίαν μόνον λέξιν περὶ ἐκείνης... ἦτις δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἀπέθανεν.

— Ἀπέθανεν! ἐπανάλαβε καὶ αὐτὴ ὡς μὴ ἐνοήσαται.

Εἶτα κυριευθεῖσα ἀφῆκε ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας τῆς.

— Ραοὺλ, πτωχέ μου Ραοὺλ, ἀνεφώνησε μετὰ τόνου συμπάθειας, πόσον θὰ ὑπέφερες!

— Αἱ λέξεις αὐταὶ ἤρκεσαν νὰ διαλύσωσιν τὴν μεταξὺ τῶν ψυχρότητα.

— Ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἀρκῆς τῆς κλίνης, καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς, ἔκλαυσεν ὡς παιδίον. Ἐκείνη διὰ τῆς χερός τῆς ἐθώπευεν ἐλαφρῶς τὴν κόμην του.

— Καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ ἐπιβάλω τοιοῦτὸν θόρυβον, τοιαύτην παραλόγον εὐθυμίαν, ἐνῷ τόπον ἔπαυσης! Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐνοήσῃς! Ὡ! πᾶσιν τούτῳ συνειδητὸς αἰσθάνομαι! Οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω ἑμαυτῇ.

Πράγματι ἐνόμιζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὅτι ἦτο ἡ μεγαλύτερα ἐνοχός. Ὁφείλε νὰ μαντευθῇ, νὰ ἐνοήσῃ. Εἰς τί λοιπὸν χρησιμεῖ τὸ αἰσθημα, ἐὰν δὲν ἀντιλαμβάνηται τῶν μυχιῶν πόγων τῆς ὑπάρξεως, ὅν ἀγαπᾷ; Ἐσκέφθη διὰ τῶν διασκέδασεων ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ οἴκτου του, ὅστις τὴν προσέβαλλεν ἀπ' ἐσκέφθη δι' ἐαυτὴν καὶ μόνον.

— Δὲν πρέπει νὰ μέμψῃσαι σεαυτῇ, Ἰωάννα, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Οὐδὲ λέξιν πλέον ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ τούτου ἀντικειμένου. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἠθέλησας νὰ σοὶ εἰπῇ μερον, μοὶ τὸ ὑπηγόρεσον ὁ πόθος νὰ ἐλαττώσῃς τὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀμφισβησίαν, αἵτινες σὲ θλιβοῦσιν, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξισώσῃ τὴν εἰλικρινεῖάν μου πρὸς τὴν ἰδικήν σου. Ἡ ὑπομονή σου δὲν ἐνίκηθη κατὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην. Σοὶ εἶμαι εὐγνώμων. Σὲ εὐχαριστῶ, Ἰωάννα.

Ἐκλίνε πρὸς αὐτὴν, καὶ κατὰ πρόφρον ἤδη, ἐθίκε τὰ χεῖρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Εἶτα ἐξῆλθε βραδέως.

ΙΔ
Ἡ Ἰωάννα μείψασα μὴν καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ κοιμηθῇ, ἤρκεσε ν' ἀναπορήσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην σκηνὴν, ἦτις κατέδειξε τόσον τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος ἀμφοτέρων. Ἐὰν δὲν συνενοῦντο, εἶχον πούλαχιστον πεποιθῆσιν πρὸς ἀλλήλους, ἐκ τῆς πεποιθήσεως δὲ ταύτης ἐπήγαγε σύνδεσμός τις εἰς τὸ πείσμα πάσης ἐναντιότητος. Ἄλλ' ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς σκέψις τις τὴν ἀπασχολεῖ; ὁ Ραοὺλ τὰ προετίμα ἀπὸ γὰρ ἄλλην λύσιν; Παραδιδόμενη εἰς αὐτὸν θὰ τῷ μετέδιδε ἀράγε τὸν ἔρωτα ὅστις κατεῖχε τὴν καρδίαν τῆς; Φλέγουσα ἐρώτησις δυσχερῆ ἔχουσα τὴν λύσιν. Εἶτα ἀνελογίστο τὴν ἀπρόσδοκον ἐκείνην ἠδύνην, νὰ τὴν ἴδῃ ἐκεῖ, παρ' αὐτῇ καθήμενον ἐν τοιαύτῃ ὠρᾷ, ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ αὐτὸς μόνος εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ ἐγδυμασίᾳ, ἢ τὸ θέλητρον ἦτο ἀγνωστον εἰς αὐτὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἠθάνετο τὴν ἐπαφὴν τῆς χερός του, τὴν θερμότητα τῆς στηριζομένης οἰκειότητας ἐπὶ τοῦ ἡμιγυμνοῦ ὤμου τῆς κεφαλῆς του, τὴν προσέγγισιν τῶν χειλέων του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ἐπρεπε ἀπὸ γὰρ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἀνησίν τῆς. Οὐχί βεβαίως ὁ Ραοὺλ προσέφερε ἑαυτὸν, ὑπερέβαινε τὸν ἀληθῆ πᾶθον τῆς καρδίας του.

Ἐνεθυμήθη τότε τὴν ἀντιζήλον τῆς μετὰ τινος μάλιστα συμπάθειας, ἀφ' οὗ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν φροσῆται πλέον! Δὲν ἐξῆ λοιπὸν δὲν ἦτο ἐκεῖ, δὲν ἐπαῖται πλέον ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς. Ἄλλὰ μὴ καὶ κερά δὲν καθίστατο μάλλον ἐπιβραβεύς; Μὴ ὁ θάνατος δὲν καθίστατο ἱερωτέρων τὴν ἀναμνησίαν; Μὴ τὸ ἄλγος ἐπὶ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ δὲν ἐπαυζάγη εἰς μάλλον τὸν ἔρωτα; Ζῶσαν ἴσως θὰ ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ Ραοὺλ. Ἴσως θὰ τὸν ἐψόχραινε ἡμέραν τινα ἢ εἰκὼν τῆς ἢ ἐσβένντο ἴσως βαθμηδόν. Ἄλλὰ σήμερον ἦτο χαρακτηρισμένη εἰς τὸν νοῦν του ὡς τὸ ὄνομα τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου τοῦ αἰωνίου τάφου τῆς. Μὴ ὁ Ραοὺλ ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐλησμονοῦν; Δὲν ἐβλεπαν αὐτὴ τὴν πεθλημμένην στῆσιν του, τὴν μελαγχολίαν τοῦ βλέμματός του, τὴν ἀποθάρρυνσιν ἐνετυπωμένην ἐν ἐκείσῃ κινήσει του; Καὶ ἡ γλυκύτης του, ἡ ἀπειρος ὑπομονή του, δὲν ἦσαν φανερά δειγμάτια τῆς ἀπολύτου περιφρονήσεως τοῦ πρὸς ὅλα τὰ περὶ αὐτῆν; Ὡ! πόσον ἐπῆθει καὶ ἡ Ἰωάννα νὰ ἦτο κερά, ἵνα τὴν θρηνώσιν οὕτως!

Ἐν τούτοις ἰδέα τις ὑπερείχεν πάσης ἄλλης, δὲν προέδωκε τὸν ἄρκον τοῦ γάμου ὡς τὸν εἶχεν ὑπαπειθῆ. Ὅτε ἀνεχώρησε τόσον ἐσπευσμένως, προσελθεῖς βεβαίως δι' αἰφνιδίαν ἀσθένειαν ἑλληνιστῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἀπέναγχε τῆς ὀφθαλμοῦν ὑποκρῶσεις, μετεβίβανεν, ἵνα τὴν νοσηλεύσῃ, ἵνα κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀλλ' οὐχὶ ὅπως τὴν ἐπακίδῃ, καὶ τῇ ἐπαναλάβῃ ἐρωτικῆς ἐκφράσεως. Πόσον εὐτυχῆς ἦτο μὴ ἔχουσα πλέον λόγους νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτὸν!

ΙΕ

Ποθοῦσα ἀναλόγως τῶν διαθέσεων τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ραοὺλ τοῦ ταραχώδους βίου, ἐν τῷ εἶχεν ἐπιβάλλῃ, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐρεθῆσθαι πάλιν μόνος, ἡ Ἰωάννα δὲν ἐβράδυνε νὰ διασκόρπισῃ τοὺς εὐθιμῶς φίλους τῶν ἐπὶ τῇ προφάσει ἀσθενείας. Μετὰ θλίψεως ὁ κ. δὲ Μπρωὺ ἀπεμακρόνη, ἐλπίζων ἐν τούτοις, ὅτι δὲν ἀπωλέσθη πᾶσα εὐκαιρία. Καὶ αὐτῇ ἡ Ἄλικη ἀπέδεδυθη τὴν πρόσκλησιν φίλης τῆς, οὕτω δὲ ὁ κ. καὶ ἡ κ. δὲ Μονμορὰν ἔμειναν ἐντελῶς μόνος, καὶ κατεῖχοντο ἀμφότεροι ὑπὸ μεγίστης γάρρας.

Πόσον καλλιτέρα εἶσθε τώρα, ἀγαπητῆ κυρία! ἔλεγε μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ ἱατρὸς Καμπέρ βαδίζων ἐν τῇ φιλοσοστοίᾳ, ἐν ἡ περιεπέταε καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀναμμένουσα τὴν ἐπακούον τὸ πρὸ μιῆς ὥρας ἀπουσιάζοντος Ραοὺλ. Ἄλλὰ καίτοι ἠγνοεῖ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας ταύτης, οὐδὲως ἠδύμεινε πλέον. Ἡ πρὸς αὐτὸν πεποιθησις τῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε καὶ ἂν τῇ ἐπετρέπετο νὰ μάθῃ, θὰ προετίμα ἴσως νὰ ἀγνοῇ τοσοῦτον ἠρέσκετο ἐν τῇ πεποιθῆσει τῆς ταύτη.

Νέα ὁμοῦς ὑπόνοια διήλθεν αἰφνης ἐκ τῆς τεταραγμένης κεφαλῆς τῆς; ἀφ' οὗ ἦτο κερά, πῶς μετέβαινε καθ' ἐκάστην πρῶταν; πρὸς ποῖον καὶ μακρὰ ἐκείνη καὶ μυστηριώδεις ἐπισκέψεις; Καὶ αἱ λέξεις τοῦ κ. δὲ Μπρωὺ εὐπᾶγει εἰς τὸ χωρίον Λουρέ; τῇ ἐπαρήχοντο εἰς τὴν μνημν. Ὅποιος παραμυθίας ἐξήτει ἀπὸ γὰρ ἐκεῖ; Ὅτε τὴν ἐπομένην ἐπανεῖδε τὸν Ραοὺλ, αἱ ὑπόνοιαί τῆς διελύθησαν, ὡς ἐξαφανίζονται αἱ σικαὶ πρὸ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας. Ἡ εἰλικρινὴς ἀφῆτο ὄψις, τὸ εὐθὺ βλέμμα του αὐδεῖαν ἐπέτρεπον δυσπιστίαν. Ἄλλως τε ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο συγκινημένος πῶς μετὰ τὰς ἐκμυστηρώσεις τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐφαίνετο σοβαρώτερος καὶ τρυφερότερος ἀπ' ἢ θλίψις τῆς χερός του δὲν ἦτο πλέον τυπικὴ ὡς ἄλλοτε. Ἐκτοτε δὲ ἔλαβε τὴν ἐξῆν κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν νὰ θέτῃ ἐν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς συζύγου του, ἐκείνη δὲ κατεῖχετο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς ὑπὸ τῶν ἡδέων ἐντυπώσεων τοῦ φιλήματος τούτου. Ὁ Ραοὺλ ἦτο ὑψηλὸς ἀναστήματος, καίτοι δὲ καὶ αὐτῇ ἦτο ἐπίσης ὑψηλὴ ἐκυπτεν, ἵνα τὴν ἀσπασθῇ, καὶ ἐσκιάζεν οὕτως αὐτὴν διὰ τοῦ προσώπου του, τοῦθ' ὅπερ εἶδεν ἰδιάζουσαν τινα γλυκύτητα εἰς τὰ φιλήματά του, ὅτε ἐκείνη κλινούσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, τὴν ἤγειρεν εἰς, ὡς νὰ ἐσπευδεν εἰς συνάντησιν τῶν χειλέων του. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο βεβαίως ἡ ὠραιότερα τῆς ἡμέρας, ἢ ἐπὶ μακρὸν μετὰ καλῶν ἀναμνησμένων. Ἄλλὰ ἰσχυροτέρα καθίστατο σύναμα δι' αὐτῆς ἡ ἀνάγκη τελείας ἀγάπης, ἀπολύτου ἔρωτος.

Ποθοῦσα ἀναλόγως τῶν διαθέσεων τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ραοὺλ τοῦ ταραχώδους βίου, ἐν τῷ εἶχεν ἐπιβάλλῃ, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐρεθῆσθαι πάλιν μόνος, ἡ Ἰωάννα δὲν ἐβράδυνε νὰ διασκόρπισῃ τοὺς εὐθιμῶς φίλους τῶν ἐπὶ τῇ προφάσει ἀσθενείας. Μετὰ θλίψεως ὁ κ. δὲ Μπρωὺ ἀπεμακρόνη, ἐλπίζων ἐν τούτοις, ὅτι δὲν ἀπωλέσθη πᾶσα εὐκαιρία. Καὶ αὐτῇ ἡ Ἄλικη ἀπέδεδυθη τὴν πρόσκλησιν φίλης τῆς, οὕτω δὲ ὁ κ. καὶ ἡ κ. δὲ Μονμορὰν ἔμειναν ἐντελῶς μόνος, καὶ κατεῖχοντο ἀμφότεροι ὑπὸ μεγίστης γάρρας.

Πόσον καλλιτέρα εἶσθε τώρα, ἀγαπητῆ κυρία! ἔλεγε μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ ἱατρὸς Καμπέρ βαδίζων ἐν τῇ φιλοσοστοίᾳ, ἐν ἡ περιεπέταε καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀναμμένουσα τὴν ἐπακούον τὸ πρὸ μιῆς ὥρας ἀπουσιάζοντος Ραοὺλ. Ἄλλὰ καίτοι ἠγνοεῖ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας ταύτης, οὐδὲως ἠδύμεινε πλέον. Ἡ πρὸς αὐτὸν πεποιθησις τῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε καὶ ἂν τῇ ἐπετρέπετο νὰ μάθῃ, θὰ προετίμα ἴσως νὰ ἀγνοῇ τοσοῦτον ἠρέσκετο ἐν τῇ πεποιθῆσει τῆς ταύτη.

Πόσον καλλιτέρα εἶσθε τώρα, ἀγαπητῆ κυρία! ἔλεγε μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ ἱατρὸς Καμπέρ βαδίζων ἐν τῇ φιλοσοστοίᾳ, ἐν ἡ περιεπέταε καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀναμμένουσα τὴν ἐπακούον τὸ πρὸ μιῆς ὥρας ἀπουσιάζοντος Ραοὺλ. Ἄλλὰ καίτοι ἠγνοεῖ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας ταύτης, οὐδὲως ἠδύμεινε πλέον. Ἡ πρὸς αὐτὸν πεποιθησις τῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε καὶ ἂν τῇ ἐπετρέπετο νὰ μάθῃ, θὰ προετίμα ἴσως νὰ ἀγνοῇ τοσοῦτον ἠρέσκετο ἐν τῇ πεποιθῆσει τῆς ταύτη.

Οὐδέποτε εἶδον παρόμοιον ἀποτελεσμα καὶ τόσον ταχὺ ἐκ τοῦ οἴνου τῆς κίνας! Ἴδου ἡ ὄψις σας ἐντελῶς καλὰ! Ἡ Ἰωάννα ἐμεδίασε, σκεπτομένη, ὅτι δὲν ἦσαν μόνον τὰ φάρμακα τοῦ ἱατροῦ, ἅτινα εἶχον ἐνεργήσῃ. — Ναί, ναί, εἶπεν εὐθόμως ὁ ὄγρος τῆς κίνας εἶνε ἐξαιρετικὸν φάρμακον, καὶ ὑμεῖς εἴσθε μέγας ἐπιστήμων. Ἄλλ' ἂν ἡ υγιεία μου ἐπανήλθῃ, ἔχω καὶ ἄλλας πληροφορίας νὰ σὰς ζητήσω περὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μ' ἐνδιαφέρουσι. Ἴδετε, ἱατρε, τὸν κατάλογον αὐτόν, ὅστις σὰς περιμένει. Αἱ καλογραφαὶ μοὶ συνέστησαν πολλοὺς ἀσθενεῖς, περὶ ὧν εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβωμεν τὴν γνώμην σας καὶ τὰς ὁδηγίας σας. Θέλετε νὰ καθίσετε ἐδῶ; εἶπε δεικνύουσα αὐτῷ καθίσμα πλῆστον τῆς ὑπὸ τὰς φιλόρας.

Ἦτο λαμπρὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου. Ἐλαφρὸς ἀνεμὸς ἐκίει τὸ φύλλωμα ἐπὶ τῆς χλόης δὲ παρὰ τὰς ρίζας τῶν βρωμῶν κορμῶν, ἠθιζόντων ἀπειρα ἀγροτικᾶ ἀνθη, ἀμάραντα, λευκάνθεμα, δαρνοειδῆ, ἀναδιδόντα περὶ αὐτὰ ἀρώματα ζωογόνα ἐπὶ τοῦ κυανοῦ δὲ καὶ ἀνεφέλου οὐρανοῦ ἢ ἀβεβαία ὀμίχλη κυματίζουσα εἰς ἐμετρίαζε τὴν λαμπρῆ τῆς πρῶτας.

— Ἄς ἴδωμεν, κυρία κόρησας, εἶπεν ὁ ἱατρὸς λαμβάνων τὰ ὄματα τοῦ αἵματός του, ὅπως παρατηρήσῃ τὸν κατάλογον, ἐν ἡ Ἰωάννα τῷ ἐπαρουσίαζε.

Καὶ ἀναγνώσας αὐτὸν εἶπε — Δὲν λησμονοῦσι οὐδὲν αἱ ἀγαθαὶ αὐταὶ καλογραφαί. Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄσον καὶ ἐγὼ ἐν γνώσει ὄλων τῶν ἀσθενειῶν καὶ ὄλων τῶν συμβάντων, ἀλλὰ περὶ τῶν τῆς ταῖς διέφυγεν ἀπέχει ὁμοῦ καὶ τόσον τῆς δικαιοσύνης τῶν. Τὸ Λουρέ δὲν εἶνε ἐπὶ τῶν ἀρκῶν τοῦ νομοῦ; — Τὸ Λουρέ; ἐπανάλαβεν ἡ Ἰωάννα μηχανικῶς.

— "Οχι, όχι, δεν έχω τίποτε. "Ας όμως λήσωμεν περί του παιδιού τούτου. Είς τί δύναμαι να τῷ χρησιμεύσω ;

— Θεέ μου, εἰς τίποτε ; ἔχει τὰ πάντα, καλὴν περιποίησιν, ἔξαιρετον ἔνδυμασίαν καὶ ἀφθονον τροφήν. "Αλλ' ἐν τούτοις κατὰ ἡδύνασθε ὑπὲρ αὐτοῦ φαντάζομαι, ὅτι εὐχάριστον πρόσωπον ὡς τὸ ἰδικόν σας, αἰ θωπεῖται τῶν ὠραίων σας χειρῶν, τὸ συμπάθειστατον ἐκεῖνο μεϊδιάμα, οὐ μόνον αἰ μεγάλοι κυρία εἶνε κάτοχοι, καὶ ὠραία τινα παιγνίδια καὶ σακχαρωτὰ εἰς κομψὰς θήκας, ταῦτα θὰ ἤρουν να τῷ προσενήσωσι καλὴν ἐντύπωσιν, διότι θὰ τῷ ἐνθυμίσωσι κατὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος του. Τῆκεται ὑπὸ νοσταλγίας, καὶ πάσῃ εὐρισκόμενον μακρὰν τῶν οἰκείων. "Αν τὸ ἐβλέπετε μετ' ὑφους ἐπτοημένον, σχεδὸν ὠργισμένον, παρατηρεῖ τὴν τροφὴν του περιφερομένην περὶ αὐτὸ μετὰ τὰ χονδρά της ὑποδήματα καὶ τὴν κυανὴν ποδιάν της ! νομίζετε ὅτι τὰ ὠτά του πάσχουσι εἰς τὸν ἦχον τῆς χονδροειδοῦς ἐκείνης φωνῆς της, καὶ ὅτι ὀλόκληρον τὸ σῶμα του καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμῶν, ὁπότε θορυβῶδώς τὸ φιλεῖ. Ὑποθέτω, ὅτι τοιοῦτόν τι συμβαίνει, διότι ἄμα με εἶδεν, ἀνέκραξε ζωηρῶς. "Α ! ὁ ἰατρός, εἰς κύριος ! " Ἐκείσε ἐπὶ τὸν γονάτων μου, ἔπαιξε μετὰ τὰ διάφορα κροτάλια τῆς ἀλύσεώς μου, ἐθώπευσε διὰ τῶν δακτύλων του τὸ ἐκ βελούδου περιλαίμιον τοῦ ἐνδύματός μου, καὶ ἤθελεν ἐπιμόνως νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ.

— Θὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψίν του, εἶπεν ἡ Ἰωάννα συγκεκινημένη, καὶ θὰ τῷ φέρω παιγνίδια καὶ γλυκύσματα. "Αλλὰ ποῦ κείται τὸ χωρίον αὐτό ; Ὁδηγήσατέ με, παρακαλῶ. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν θὰ ἐξέλθω μόνη, θὰ διευθυνθῶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Γνωρίζετε, ὅτι δὲν μοῦ φαίνονται καλοὶ οἱ περίπατοι, οὐς ἐπιχειρεῖτε μόνη φοβοῦμαι μὴ σὰς ἐπέλθῃ καθ' ὅδον ἀδιαθεσία τις.

— Μὴ φοβήσθε, ἰατρέ. "Αλλως δι' ἐπισκέψεις ἐχούσα σκοπὸν φιλανθρωπικόν, μοι φαίνεται ἀξιοπρεπέστερον, νὰ μὴ τρομαζῶ τὸν πτωχὸν κόσμον μετὰ τὴν παρουσίαν ἀμαζῶν καὶ οἰκοστολῶν. Ἐννοεῖτε τὸ αἰσθημα τοῦτο.

— Ἐννοῶ, ὅτι εἴσαθε πάντοτε ἡ προσποιοίσεις τῆς ἀγαθότητος.

— Λοιπὸν τὴν ὁδὸν, παρακαλῶ.

— Τὸ καλλίτερον εἶνε, νομίζω, ν' ἀκολουθήσητε τὴν ὁδὸν μέχρι τοῦ Σταυροῦ ἐκεῖθεν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν ἀτραπὸν, ἀκολουθεῖτε τὴν ἀκρὰν τοῦ δάσους, διέρχεσθε τὸ λευθαδίον, καὶ εὐρίσκεσθε κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπάναντι τοῦ χωρίου.

— Ἐνόησα.

— Ἐφιππος θὰ εἶνε πολὺ συντομώτερον.

— Θὰ ὑπάγω αὐρὸν, ἰατρέ μου.

— Θὰ κἀμνη, κυρία μου, λαμπρὰν πράξιν, εἶπεν ὁ κ. Λαμπέρ ἀπερχόμενος.

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτική. Ἐγνώριζε λοιπὸν τὴν ἀκρὰν τὸν σκο-

πὸν τῶν ἀπουσιῶν τοῦ Ραούλ. Μετέβαι-
 νεν, ἵνα ἴδῃ τὸν υἱὸν του. "Α ! εἰς μάτην
 λειπὸν ἐκείνη, ἣν ἠγάπησε, δὲν ὑπῆρχε
 πλέον, ἀφ' οὗ τῷ ἀφῆκεν ἐν παιδίον. Ὅ-
 ποῖα ζῶσα ἀνάμνησις ! Ὅποιον ἀντικεί-
 μενον ἱκανὸν νὰ πληρώσῃ τὴν καρδίαν
 του, νὰ ἀπασχολῇ τὰς σκέψεις του ! Ὅ-
 ποῖα ὑπόμνησις τοῦ ἐρωτός των ! Καὶ
 διὰ τί, ὁ Ραούλ, ὅστις εἶχεν ἤδη τοιοῦτον
 προσφιλῆ σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ, θὰ προσέ-
 τρεχεν εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Ἰωάννας ;
 Θὰ εἶδιδε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς
 αὐτήν ; Ὅποιον πρόσκομμα ἔθεσε με-
 ταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ ἢ φοβερὰ ἐκείνη
 ἀγνωστος ! Ὡ πόσον ἦτο ἰσχυρὰ καὶ νε-
 κρὰ αὐτὴ !

Εἶτα ἠρώτα ἐαυτήν, πῶς νὰ ἦτο τὸ
 παιδίον τοῦτο ὁμοιάζεν ἀρὰ γε τοῦ πα-
 τρός, ἢ ἦτο τὸ ἀπεικόνισμα τῆς ἀγνώ-
 στου ; Αἰσθανομένη ἤδη σχεδὸν μίτος
 κατ' αὐτοῦ ἐκ περιεργίας μᾶλλον ἢ ἐκ
 συμπαθείας θὰ μετέβαινε νὰ τὸ ἴδῃ. Καὶ
 ὅμως, τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο εἰς τί ἔπαιεν ;
 Ὅ δὲ πατήρ του πόσον θὰ ὑπέφερε μὴ
 δυνάμενος νὰ τῷ παρέχῃ τὴν διαρκῆ χαρὰν
 τῆς παρουσίας του ! Νὰ μὴ δύνηται οὔτε
 ὡς υἱὸν νὰ τὸ ἀναγνώριζῃ, οὔτε φανε-
 ρῶς νὰ τὸ ἀσπάζηται !

Βαθυδὸν ἡ ὀργὴ τῆς Ἰωάννας κατε-
 πραύθη, ὁ οἰκτος διεδέχθη αὐτήν, ἡ θεία
 δὲ πνοὴ τῆς ἀγαθότητος ἐπανάφερε τὴν
 εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ της.

— Τί νὰ πράξω, ὦ Θεέ μου ! ἔμπνευ-
 σὸν με Σὺ, ἐπιθύριζεν, ἐνθ' ὃ τὸ πρόσωπόν
 της ἀνελάμβανε τὴν ἔκφρασιν τῆς συνή-
 θους γαλήνης καὶ τῆς ἀπαρκαμίλου γλυ-
 κύτητος, αἰτίνες τὸ ἔχαρακτήριζον.

"Αλλ' αἰφνης μεϊδιάμα ἀκτινοβόλον ἐπε-
 φάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της ; τὸ βλέμμα της
 ἔλαμπεν ὑπὸ μυστηριώδους φλογός.

— Ραούλ, εἶπε, θὰ σὲ ἀγαπήσω ἀκούν-
 τως, ἵνα καὶ τοῦτο ὑποσῶ μετὰ καρτε-
 ρίας.

IZ

Μετὰ τινὰς ἡμέρας περὶ τὸ τέλος ὡ-
 ραίας ἐσπείρας, ἡ Ἰωάννα, στηριζομένη
 ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ραούλ, ἠκολούθει
 μετ' αὐτοῦ τὴν περὶ τὸν λευθαδὸν ἀτρα-
 πὸν. Ἐβαδίζον βραδέως καὶ ἀμφότεροι
 σκεπτικοί.

— Ἄς καθίσωμεν, εἶπεν αἰφνης, ἐδῶ
 μίαν στιγμὴν μακρὰν πάντων. Ἐχω νὰ
 σοὶ ζητήσω κάτι.

— Γνωρίζεις ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι εἶνε
 ἤδη δεκτόν.

Καὶ ἐπειδὴ εἴσῃα, διατάζουσα ὀλίγον
 — Λοιπὸν, λέγε φιλάτη ἑπανέλαβε
 με κατέστησας περιεργον.

— Ἐπεθύμουν, Ραούλ, νὰ υἰοθετήσω
 ἐν παιδίον. Θὰ ἦτο δι' ἐμὲ διασκεδάσις,
 καὶ πλεῖστον ἔτι, σκοπὸς τοῦ βίου μου.

— Νὰ υἰοθετήσῃς ἐν παιδίον ! Ὅποια
 τρέλλα ! Καὶ ποῦ θὰ τὸ εὕρῃς ; "Αλλως
 τέ νομίζεις, ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτοσχεδιά-
 ζεται οὕτως ;

Ἐταράττετο, καίτοι δὲν προέβλεπε τὸ
 συμπέρασμα τῆς προτάσεως ταύτης.

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ τὸ ἀγαπῶ ἐξ
 ὅλης καρδίας.

— Σὲ θαυμάζω. Ἐγὼ δὲν διαθέτω τό-
 σον εὐκόλως τὴν καρδίαν μου, μοι εἶνε ἀ-
 δύνατον νὰ λάβω ἑνδιαφέρον διὰ τὸν πρῶ-
 τὸν τυχόντα. Εἰλικρινῶς, Ἰωάννα, δὲν
 ἐγκρίνω τὴν διασκέδασιν αὐτῆν.

— Ραούλ, εἶπεν ὠχρότατῃ ἤδη, τὸ
 παιδίον, περὶ οὗ πρόκειται, εἶνε τὸ παιδίον
 τοῦ Λουρέ ; τὸ εἶδον καὶ εἶνε ἀξιολάτρευ-
 τόν...

Μετὰ αὐστηροῦ βλέμματος, τεταρα-
 μένου προσώπου καὶ συγκεκινημένης φω-
 νῆς, ἔρωτά.

— Τί σημαίνει τοῦτο ;

Ἀμφότεροι ἦσαν ἀνίκανοὶ νὰ ὁμιλή-
 σωσιν.

— Ραούλ, εἶπε τέλος, καταπιγίγουςα
 λυγμόν, ἐνόμισα, ὅτι θὰ ἐκοιμάσο ἡσυχώ-
 τερον...

— Ἰωάννα ! Ἰωάννα !

Καὶ ἐκρύψα τὸ πρόσωπον του ἐντὸς τῶν
 χειρῶν του.

Μετὰ σιγὴν λεπτῶν τινῶν ἔσυρε τὴν
 Ἰωάνναν πρὸς αὐτόν, ἵνα τῇ ὁμιλήσῃ ἐγ-
 γύτερον καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Ἰωάννα μαντεύω τὰ πάντα, καὶ εἶ-
 σθε ἡ εὐγενεστέρῃ ψυχῇ εὐχαριστῶ. Ἐν
 τούτοις ἀπατάσαι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶνε
 μὲν τῆς γυναικός, ἣν ἠγάπησα, ἀλλ' οὐχὶ
 καὶ ἰδικόν μου. Ἡ γέννησις του προηγήθη
 τῶν σχέσεών μας. Ὀνήσῃκουσα, μοι τὸ
 ἐνεπιστεύθη. Τὸ ἔφερον ἐδῶ, διότι ἡ ἀσθε-
 νὴς ὑγίαία τοῦ εἶχεν ἀνάγκη καθαροῦ ἀε-
 ἔρος, ἴσως δὲ καὶ διότι ἠσθανομένη παρα-
 μυθίαν τινα βλέπων αὐτό. Ἡ θέσις του
 δὲν εἶνε ὑπὸ τὴν στέγγιν μας.

— Εἶνε δυνατόν, Ραούλ ; Δὲν εἶνε
 ἰδικόν σου ! Πόσον καλὸν μοι προσενούσιν
 οἱ λόγοι σου ! διότι μετ' ἄλλας τὰς προσ-
 παθείας μου ὑπέφερον ὑπερβαλλόντως.

— Ὡ, Ἰωάννα, εἶπε, γονυπατῶν πρὸ
 αὐτῆς ἥσο ὠραία ! καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου
 τὸ ἐγνώριζον ! ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠρκεῖ νὰ
 γρητσεύῃ τὴν καρδίαν μου. Ἡ θεία ἀγα-
 θότης σου ἐχρειάζεται, ἵνα τὴν μαγεύσῃ
 καὶ τὴν θεραπεύσῃ. Ἐκείνη μετὰ κατέλαβε,
 ἐκείνη μοι ἐδίδαξεν, ὅτι ἡδύναμην ν' ἀγα-
 πῆσω ἔτι. Εἶγες δι' ἐμὲ τὸν ὑπομονητικὸν
 καὶ ἀφωσιωμένον ἐκεῖνον ἐρώτα, ὅστις θρι-
 αμβεῖ, διότι εἶνε ἀληθῆς. Ἰωάννα, πῶς
 νὰ μὴ σὲ λατρεύω ; Ὅποτε μετὰ ἡρώτας,
 ἂν σὲ ἀγαπῶ καὶ ἀπῆνταν "Οχι ἀκόμη
 εἶχον δικαίον. Σήμερον μόνον αἰσθάνομαι
 διὰ σὲ ἐρώτα ἀξίον τοῦ ἰδικού σου, πλήρη
 πίστεως, πλήρη ἐξ ὅλης ὑπάρξεώς μου,
 καὶ γεννηθέντα ἐκ τῆς ἀγαθότητός
 σου.

— Ἡ ἀγαθότης μου, λέγεις, φίλε μου ;
 "Αν εἶμαι ἀγαθὴ τὸ ἀγνοῶ. Θέλω νὰ τὸ
 πιστεύσω, διότι τὸ λέγεις. Ἐσο ἐν τού-
 τοις βέβαιος, ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ ἐπειδὴ εἶ-
 μαι ἀγαθὴ, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον εἰς τὴν ἔ-
 ρωτα αὐτὸν ὀφείλω τὴν ἀγαθότητα, ἣν
 θαυμάζεις. Ἐυλόγημένη αὐτὴ, διότι μοι
 δίδει τὴν καρδίαν σου, διότι μοι φέρει τέ-
 λος μετ' αὐτῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν.

— Τὴν εὐτυχίαν ναι, Ἰωάννα, καὶ
 πολυτιμωτέραν ἔτι, διότι ἐπὶ τούτουδ' ἔ-

χρᾶνον τὴν ἀνεμένον, προσφιλεστέρην
 διότι διαδέχεται τὰ δάκρυα, μέλλον ἀπό-
 λυτον, διότι κατεκτήθη.

(Μετάρρασις Α'.)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἀπαντῶσιν ἑναχοῦ τῆς ἱστορίας τῆς τε ἐκ-
 κλησιαστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς γεγονότα τινά,
 ἀφορμὴν πρὸς συζητήσιν παρεχόμενα καὶ ὀλοῦ
 δυσκαμπύτα φαινόμενα, ἄπερ ὅμως εἰς τὴν κρι-
 τικὴν βάσανον σοφῶν ἀνδρῶν ὑποβαλλόμενα μετὰ
 καὶ τὴν Βιβλιοθηκὴν αὐτοῦ. — Τὸ ὑπουργεῖον τῆς
 Δικαιοσύνης συνέστησε ἐπιτροπήν πρὸς ἀναθεώ-
 ρησιν τῶν δικαστικῶν νόμων ἐκ καθήκτων τοῦ
 Πανεπιστημίου καὶ ἀνωτέρων δικαστικῶν λει-
 τουργῶν. — Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυ-
 βερνήσεως ἐπὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς τοῦ Λουδοβί-
 κου θὰ καταθέσωσιν ἀργυροῦν στέφανον φέροντα
 τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΩ
 ΦΙΛΟΝ ΜΝΗΜΟΝ ΕΒΛΑΣΣΕ». — Ἐν Παρισίῳ
 τῆς ἐνεργείας τῆς κ. Δηλιγιάννη συνέλεχθησαν ὁ-
 πῆρ τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμοὶ» παρὰ
 διαφόρων ὁμογενῶν καὶ ξένων 29.989 90000 φρ.
 ὧν 40.000 προσήνεγκαν ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος.
 — Ἀπέθανε ὁ Θεόδωρος Νέγγρος διευθυντὴς τοῦ
 Πρακτικοῦ Λυκείου. — Ἀσθενεῖ θερμῶς ὁ ὑποῦ-
 γός τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Κωνστ. Λομβάρδος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΧΩΡΑΙ

Οἱ κάτοικοι τῆς Μιτυλήνης ἀπέταθσαν πρὸς
 τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, παρακαλοῦντες, ὅ-
 πως μερολαβήσῃ, ἵνα συμπεριληφθῇ καὶ ἡ νήσος
 τὴν ἐν τῷ ὁρομολογίῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀερο-
 πλοίας. — Πρὸ τινος ὁ ἡγεμὸν Φερδινάνδος ἐδο-
 κίματο τῇ Ἑλληνικῇ κοινότητι Βάρνης 800 φρ.
 διὰ τὰ σχολεῖα αὐτῆς ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δωρεὰ ἀ-
 πημιθῆθη πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «πρὸς
 τὴν Ἑλληνοκαθηκόντιαν καὶ κοινότητα Βάρνης»
 ἐπεστράφη δι' ἐπιπέδου τρόπου, καθ' ὃ τῆς λέ-
 ξεως γαργαλοῦ ἐχούσης ὑδριστικὴν σημασίαν.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἐπέμψεν ἀπεσταλ-
 μένους, ὅπως παραλάβωσι τὸν διάδορον τοῦ Σερ-
 βικοῦ θρόνου ἀπὸ τῆς βασιλείας Ναθαλίας ἀρ-
 νουμένης δὲ αὐτῆς νὰ παραδώσῃ τούτον ἡτῆσται
 τὴν συνδρομὴν τῆς Πρωσικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ
 διαζύγιον θεωρεῖται ἀρρακτόν. Ὁ Ρωσικὸς τῶ-
 σος ὑπερασπίζει τὴν βασιλείαν, προτρέπων αὐ-
 τὴν νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τῶν Δυνατέων. —
 Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Καλῶν Τέχνων καὶ τῆς ἤμο-
 σίας Ἐκπαιδεύσεως τῆς Γαλλίας εἶπεν ἐν τῷ
 Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ, ὅτι μεγάλως ἐξέπληξε
 τὴν Γαλλικὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ἡ ἀξίωσις τῆς
 Ἑλληνικῆς, ὅπως κατασχεθῶσιν αἱ ἐν τοῖς Γαλ-
 λικοῖς Μουσείοις ἀρχαιοτήτες, περὶ ὧν ὑπάρχου-
 σιν ὑπόνοια, ὅτι ἐξήθησαν παρανόμως ἐξ Ἑλ-
 λάδος. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προσέθηκεν,
 καθήκον μόνον ἔχει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἀκριβῆ
 τήρησιν τῶν ἰδίων νόμων. — Εἰς Πετροῦπολιν
 ἀφελθήσεται ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τῇ 17
 Ἰουλίου. Ὁ Ρωσικὸς τῶπος παρατηρεῖ περὶ τῆς
 ἐπακρίφως ταύτης τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλ-
 μου, ὅτι ἡ Ρωσία θὰ δεχθῇ μὲν συμβιβαστικὴν
 πρὸς διακανόνισιν τῶν διεθνῶν διαφορῶν, ἀλλ' ὅτι
 θὰ τῆσθαι ἀνεξάρτητον πολιτικῆν, ἵνα μὴ θυ-
 σισθῇ οὐδὲν ἑν ἐν τῇ Ἀνατολῇ συμφερότων
 της. — Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς τῆς
 Βουλγαρίας ἐξήτῆσται παρὰ τοῦ Ὑπουργικοῦ
 Συμβουλίου τὴν ἀδείαν νὰ καταργήσῃ τὴν ἐτή-
 σιον φόρον, ὃν πληρώνῃ ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία
 τῇ Πόλῃ. — Συνήλθε εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ μέγαρον
 τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας ἡ Παναγγλικὴ
 Σύνοδος, ἐν τῷ προγράμματι τῆς ὁποίας
 περιλαμβάνεται καὶ ὁ κανονισμὸς τῶν σχέσεων τῆς
 Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὰς Ὀρθόδοξους

τῆς Ἀνατολῆς. — Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἰσπανία πα-
 ρεδέχθησαν τὴν Σουεδικὴν ἀμφάσιν. — Ὁ αὐτο-
 κράτωρ τῆς Βρασσαίας ἀναρρώσας ἀπέρχεται εἰς
 τὸ κράτος του. — Ὁ κ. Γαβριακ. Δωροθέου πρὸς
 τῆς τῆς Ρουμανίας ἐν Ἀθ. ναῖς. — Ἡ Γαλλικὴ ἀ-
 στυνομία κατέσχεν ἐπιστολὴν τοῦ κόμιστος τῶν
 Παρισίων πρὸς τοὺς δημάρχους τῆς Γαλλίας,
 δι' ἧς οὗτος κατακρίνων τὴν Δημοκρασίαν ἐξά-
 γει τὴν ἀνάγκην καλινωρθώσεως τῆς Μοναρχίας.
 — Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλληνικῆς σταθίδος ἐν Ἑλ-
 βετία ἠλαττεύθη κατὰ 3 φρ. ἀνὰ 100 χιλίο-
 γραμμά. — Ὑπὸ τῆς Ἀστριακῆς κυβερνήσεως ἐ-
 παύθη αὐθαίρετως ὁ Μητροπολίτης τῆς Μοστά-
 ρης, ὡς μὴ πευθόμενος νὰ γείνη ὄργανον τῶν
 σχεδίων αὐτῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀγούστον συνέχεται ἐν
 Μονάχῳ τὸ δασολογικὸν συνέδριον, ὃ μετέγουσι
 πάντες οἱ Γερμανοὶ δασολογοί, ἀνερχόμενοι εἰς
 700. Θὰ μετάρχη αὐτοῦ καὶ ὁ τῷ ἡμετέρῳ δα-
 σονομικῷ τμήματι τμηματάρχης ἐν τῷ Ὑπουργείῳ
 τῶν Οἰκονομικῶν κ. Χλωρὸς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ πολυμαθὴς Γερμανὸς Λουδοβίκος Παστόρ
 καθήγησεν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἰνσπρούκης
 ἐξέδοτο «Ἱστορίαν τῶν Παπῶν» ἀπὸ τοῦ τέλους
 τοῦ Μεσαίωνα, ἥτις ἐθεωρήθη ὡς τέλειον εἰς τὸ
 εἶδος τοῦ ἔργου, καθ' ὅτι πρὸς συγγραφήν αὐτοῦ
 παρεδελήθησαν τὰ ἀρχαῖα ἀποκρίματα τῆς Εὐρώ-
 πης, ἴδια δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κολωνίας» τὸ
 Μουσεῖον τῆς Ἀρσὸς ἐπλουτίσθη (!) ἐπὶ τὰς ἐξῆς
 δι' ἑπτὰ Ταναγραίων ἀγαλμάτων γνησίων, φερόν-
 των ἴχνη χρωματισμοῦ καὶ παριστάντων κορά-
 σιν καὶ ἀμφίβλου, Μούσαν κηραφοῦσαν, παιδα
 παίοντα μετὰ προσωπίου Σατύρου, τὴν Ἀθήαν
 περιτυσομένην τὸν κύκνον, γυναῖκα πελοπό-
 ρον χαμαὶ μένουσαν καὶ γυνὴν γραίαν δουεῖθ.
 Πρὸς τοῦτους ὁ κ. Δρ. Χελδρόιτς ἐδωρήσατο εἰς
 τὸ ἐν λόγῳ Μουσεῖον 100 λαβὰς ἀμφορίων ἐνε-
 πνεύσεως διαφιλοτιμούσας τὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἐν
 τῇ ἀρχαίῳτι. — Ἐν ταῖς ἐν τῇ Ἀκροπό-
 λει ἀνακαταρτίσας ἀνευρέθη ὄρατον ἀγάλμα
 ὕψους 0,15 παριστάν τὴν Ἀθηνᾶν. — Τῷ προῦ-
 ποργῷ κ. Τρικούπη ἀπεστάλη ἀνωμόως κηλο-
 εἰδιον περιέχον νομίματα ἀρχαία, ἕτινα συπο-
 βετηθήσονται ἐν τῷ Νομισματικῷ Μουσείῳ. — Ἀ-
 πέθανε ὁ πρῶτος Ἐσικὸς Ἐφορὸς τῶν Ἀρχαιο-
 τήτων Π. Εὐστρατιάδης. — Κατὰ τὰς παρὰ τὴν
 δεξιάμενὴν ἀνασκαφὰς ἀνευρέθη πλῆξ ἐνεπίγρα-
 φος ἀνήκουσα ἴσως εἰς Βυζαντινακοῦς χρόνους, ἐν
 ἣ γίνεται λόγος περὶ τινος Θεοδούλου καὶ Εὐφύ-
 μίας Θεοδούλου, ὧν τὸ οἰκητήριον ἦσοι ὁ τάφος ἡν
 ἐκεῖ.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

Πρόεδρος τῆς ἐν Κερκύρῃ Φιλαρμονικῆς Ἐ-
 ταιρείας ἐξελέγη ὁ ἀρχιμαρτύριος κ. Κωνστ.
 Βουλγαρίσ. — Ἀπαγορεύεται τὸ ἀγαπᾶν : Ὑπὸ
 τοιοῦτον τίτλον ἀνεκαλύφθη ἐν τοῖς χειρογράφοις,
 ἕτινα ἐπιμελὸς ἐφύλασσαν ὁ Λουδοβίκος Β' τῆς
 Βαυαρίας νέον ἀγνωστον ἔργον τοῦ Βάγγερ ! Ὅσω
 τοῦλάχιστον διετυμπάνω μετὰ χαρὰς αἱ ἐφη-
 μερίδες. "Αλλὰ παρευθὸς ἐγνωσθη, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 εἶνε τοῦτο ἢ ἡ δόκιμος τοῦ Παλλέρμου, ἥ ἡ ὁ-
 κῆσις ἐλήθη ἐκ τοῦ Measure of Measure τοῦ
 Σαλζπτηρ, καὶ ἥς ἡ μοναδικὴ ἄλλητε παρῶστα-
 σις ἐν Μαγδεμβούργῳ ἀπέτυχε, διότι ὁ οὐλύ-
 γος τῆς πρώτης ὑψίφουου ζηλοτυπῶν διὰ τὸ
 πολὺ θάρρος, ὅπερ αὐτὴ ἐλάμβανε ἐπὶ σκηνῆς
 μετὰ τοῦ μεσοφώνου, ἔδειρεν αὐτὴν μόλις εἰσελ-
 θούσαν ἐν τοῖς παρασκηνίοις. Τοιοῦτον ἐψύ-
 χρανε τοὺς θεατὰς, καὶ συντέλεσεν εἰς τὴν κα-
 κὴν τοῦ ἔργου ὑποδοχῆν. Ἰσως δὲ ὁ νέος ἀπα-
 γορευτικὸς τίτλος του ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ
 ἐπιστόδιον ἐκεῖνο ! — Τὸ πρότον ἔργον, ὅπερ ἐκτε-
 λουθήσεται κατὰ τὴν προσεχῆ θεατρικὴν περίο-
 δον ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεάτρῳ τοῦ Βερολίνου εἶνε
 ἡ Hiarne, συντεθεισὰ ὑπὸ θήλων μουσικοῦ τῆς κ.
 Ingeburge von Bronsart, ἥτις καὶ ἄλλα ἔργα ἐπι-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΡΗΙΛ

Ἐκτακτος θερμότης, ὡς δὲν ἐνθυμοῦνται
 ἀπὸ ἐπὶ, μαστίζει ἀπὸ ἡμερῶν τὴν πρωτεύου-
 σαν. — Τῆς παρελθούσης Τετάρτης 9 1/2 μ. μ. ἐγέ-
 νητο ἐνταῦθα σεισμὸς, ὃν ζωηρότερον ἠσθάνθη-
 σαν ἐν Παριεῖ, Φαληρῶ, Πάτραις καὶ Ναυ-
 πλίου, ἀσθενέστερον δὲ ἐν Μεσολογγίῳ, Καλά-
 μας καὶ Ζακύνθῳ, ἐδύνασεν ἀνευ τινὸς ἀπυ-
 κταίου. — Ἐν Λεβαδείᾳ ἐγένετο συμπλοκὴ διαρ-
 κέσασα ἐπὶ τριῶρον ἕνεκα λειψυδρίας μεταξὺ
 τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κανασίου, περρωμένων
 νὰ διογυτεύσωσιν ὕδωρ ἐξ ἄλλων χωρίων, καὶ
 τῶν τῆς Καπαρῆνης καὶ Ἀγίου Βλάσση ἀντι-
 σταμένων εἰς τοῦτο· εὐτυχῶς θύματα δὲν ἀνα-

λοποίησε πολλήν σπουδαίαν επιτυχίαν. — Αι Τεταρταίαι και Εφημερίδες δεδαιούσιν. — Οτι ο Φλωρεντίνος συνθέτης Φ. Σαίττης παρελήθη υπό του κ. Β. Ζολά, ίνα μελοποιήσῃ ὑπόθεσιν ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς του. Ἐπιζομεν... ὅτι ἤνοιξεν ἤδη τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ Φάλτρον, ἵνα τὴν ὑποδεχθῇ. — Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν ἔθος, καθ' ὃ αἱ πλείους καλλιτεχνικαὶ εφημερίδες φέρουσιν ὀνόματα μελοδραμάτων τοῦ συρμού ἐξεδόθη ἐν Νεαπόλει καὶ ἡ Μίμησις. — Ἐν τῇ Γαλλικῇ Κομῳδίᾳ ἐγένετο δευτέρου νέου ἡμετρον δράμα τοῦ κ. Ἐρ. δὲ Βορνὲ τοῦ συγγραφέως τῆς Κόρης τοῦ Ρολάνδου, ὁ Μωάμεθ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἄλ. Πόρον. Ἀπὸ ἡμερῶν τελούσται ἐν Ἀθήναις παραστάσεις σκηναίων τινῶν ἐκ τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντου. Καίρωμα κυριολεκτικῶς. Δὲν εἶνε πλέον τὸ Πανεπιστήμιον μόνον, ἀλλὰ ἡ πόλις ἅπασα, φιλογορὰ καμίει! Ἐὰν σὰς εἴπωμεν, ὅτι ἠρώσομεν ἄνθρωπον, μετὰ τῆς χαρᾶς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ξενοφάνους φανούτων θάλασσα! θάλασσα! ἢ τοῦ Ἀρχιμήδου κρᾶζοντος εἶρον! εἶρον! ἀνασκουδύνα σκῆρη σκῆρη! διδοὶ τοῦτο ἐσθμῖναι, ὅτι ἐπνεεν ὀλίγος ἄνεμος, θὰ ἐνοήσῃτε τὴν ἀπελειτικὴν μας κατᾶστασιν. Καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ... — Γ. Ψ. Ιανία. Ἐλήθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπόλοιπα... εἶδομεν τὴν μορφήν ἡμῶν ἐν κατόπτρῳ. — Μπε Beau-Beau. Αὐτὸ εἰς τὴν γραμματικὴν λέγεται σχῆμα χιαστῶν. Ἀπέναντι τοῦ διαιτοῦ τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ ἀνάπαλιν! — Α. Γ. Κ. Ιατρὰς. Πολὺ ἀργά. Θὰ τὸ ἀποβελθῶμεν ὅμως. Τὴν συνδρομὴν ἐπὶ συστάσει ἢ δι' ἐπιταγῆς. — Γ. Χ. Α. Τσαγκαράδα. Εὐχαριστοῦμεν. — Ζ. Κ. Βῆλον. Μὲ τὸ προσέχῃς. — Π. Γ. Ιωάννινα. Ἐπίσης. — Ἀνεμοβλῶ. Beauῖς tu diable, ὅπως λέγουσιν οἱ Γάλλοι διαβολικὴ καλλονή, ὅπως μεταφράζομεν ἡμεῖς δὲν εἶνε ἰδιαίτερον τι εἶδος ξανθῶν ἢ μελαγχροικῶν καλλυνῶν

ἢ ἀσημένιων, ἀλλὰ σημαίνει νεανία καὶ ἄρρωστοτητα, ἢ καὶ ἡ ἀσθενέστερα δὲ εἶχ' ἐπὶ μίαν τὴν ἰστίαν τοῦ βίου τῆς ἐποχῆς. — Π. Σ. Α. Ἀδραμῆτιον. Κ. Π. Μάντιστρον. Α. Β. Α. Μαργητῶν. Ἐληθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀσπιστοῦ. Ὅλα ταῦτα εἶνε γεγονότα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βεζόδον μάλιστα δύναμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν ἀνακομὴν του πλουσίως τὴν Ἀγγλῶν προσέφερε 25,000φρ. διὰ τοὺς δύο ἀπομεινωσᾶς ἐπὶ τοῦ κρᾶνίου του. Ἐδόντας, ἀλλὰ δὲν ἐγένοντο δεκά. Οὐχὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ (τοῦ Βεζόδου) ἀλλὰ εἰς τὴν ἰδικήν σας θὰ τὰ εἶδοντες. — Α. Ν. Κ. Σμόρτην. Ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Παρρεῖ. Ἀπνητήσμεν διὰ τοῦ πρώτου ἀφθου τοῦ παρελθόντος φθλοῦ. Καὶ τὸ ὄνομά σας. — Π. Ε. Η. Ἀμισσοῦ. Ἐλήθησαν. Γράφομεν. — Ἐκτρώματι. Πῶς μετὰ τσαυτὴν δρόσον, ἢ ἔχομεν, αἱ ἔγγικτικαὶ μελωδίαί ἐν τῷ περὶ Γαλλικῶν Μελοδραματίων ἀφθῶν νὰ μὴ πολιτογραφηθῶσι καὶ αὐταὶ εἰς Ἑλληνικὰς μελωδίας; Ἦτο λάθος τυπογραφικόν. Πῆται ὁμοῦς ὁ συγγραφεὺς, ὅστις εἶνε ὁ ἐκτρωματικώτερος τῶν κακογράφων. — Π. Ρ. Ἡ ἡλικία τοῦ Γουλιέλμου Α' ἦτο 91 ἐτῶν. Ὡς δὲ ἀνέγνωμεν τελευταίως ἐν Γερμανικαῖς εφημερίσιν, ἡ ἡλικία τοῦ Γουλιέλμου εἶνε ἰσὴ μετὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀποθανόντος αυτοκράτορος Φρειδερίκου, ὅν τῇ ἡλικίᾳ τοῦ ἦδη αυτοκράτορος, ὅν τῇ ἡλικίᾳ τοῦ διαδόχου (91=56+29+6). — Φίλω Μ'. Ὁ χάρτης μας εἶνε πάντοτε ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν τιμὴν ἀλλ' ἡ ἐθνικότης του, ἐπειδὴ εἶνε ὁμογενής, μᾶς ἔκαμνε νὰ παραβλέπομεν! Ἰδόμεν ὁ πατριωτισμὸς ἂν εἶχ' ὄρα! — Ἀπατενηκῶν. Ἄ καὶ ὁ Ὁράτιος περιέβαλε διὰ πάγον τὸν ἀμφορέα, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ὁ Φαλέρνιος οὐλὸς του. — Ἡ ψυχρότης τῶν ποτῶν δὲν εἶνε μιχρά τει κίνησις μετὰ τὴν πρῶτην παγομένον ὕδατος. — Ἄγνοοῦμεν. Ἀντιθέτως ὅμως ἰδοὺ ἐν παραδείγματι Ἐν Ἀμερικῇ πλοῦσοι ἄνθρωποι, μέλη τῆς Ἐταιρείας τῆς ἔγκρατης, πληροῦντες ἀμάρας δι' ὕδατος πεπηγῶτος διανέμουσι τοῦτο ἐν παρομοίαις ἡμέραις

εἰς τοὺς πτωχοὺς εὐφραζόμενους. — Οἱ Τσορκοὶ διαρροῦσι ἄγρον ἔργον ἐπὶ ἰσοδύναμον ἀναδρυνησῆς ἢ κρηνας διὰ τοὺς διαδάτας. Ἄλλ' ἡμεῖς, καὶ Τσορκοὶ εἰμεθα. — Κριτικῶν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀόγγχονα ποιητικὰ ἄλλα μετεφράσθησαν ἐκ γνωστοτάτου ἐν Γαλλίᾳ τετραστίου τοῦ de Lavillemeneuc.

Telle une fleur, au retour de l'aurore
S'élève humide au milieu d'un jardin:
Cette beauté, que le jour voit éclore
Brille un instant et meurt à son declin.

Μὴ κλέψῃς! — Ιανιώτη. Ὁ μαρκήσιος Βρεδαλδάν (ὄχι ὁ πρῶτος γαυκῆμων τῆς Ἀγγλίας) δύναται νὰ διανύσῃ ἑπτακοσ. 33 λέυγας κατ' εὐθείαν γραμμὴν χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν κτημάτων του· ἀλλ' ὑπελοχίσασθε καὶ πόσοι τῶν συμπατριωτῶν του καὶ ἰσάμενοι εἶσι ἴστανται ἐπὶ ξένων γαιῶν; Τὰ εἶδομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ πρὸς τί; Νὰ σὰς κινήσωμεν τὴν ὄρεξιν. — Μ. Α. Ἀναφέρει ὁ Εὐστάθιος, νομίζομεν, ὡς ἱστορικόν, ὅτι γυνὴ τις ἔτεκε καθ' ἕνα τοκετὸν ἐνέα ἄρρνα τέκνα! Ἄλλο παραδειγμα ἀγνοοῦμεν. — Α. Φ. Ἀλεξάνδρειαν. Αἱ συνδρομαὶ τῆς ἑβδομάδος καταβάλλονται εἰς τὸ Τραπεζικόν κατάστημα Γ. Γ. Πετιματζίου, ὅπου θὰ σὰς δώσῃ καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἐξοφλήσεως. Καὶ εἰς καὶ πᾶς ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς αὐτὸ ἀποτάθητε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Corpus Juris Civilis μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὑπὸ Ἡλία Διακοπούλου. Πανδέκται. Τόμος Β'. Τεύχος 28—29.

Σεβαστὴς Καλοπύκτης, ὑπὸ Στ. Ἀθ. Κομμαροῦδη. Ἐκδόσις δευτέρα. (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη)

ΤΙΜΑΙ — ΑΓΓΕΛΙΩΝ Ὁ στίχος ἀπὸ λ. 40, δις 75, τρίς δρ. 1. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ δρ. 15 κατ' ἔτος. — Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς δρ. 10.

Διευθύνσεις

- ΕΒΔΟΜΑΣ**, Πλατεῖα ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ Ἵ-πουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.
- ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗΣ**, ἱατρὸς γυναικολόγος, δδ. Πειραιῶς.
- ΛΕΩΝ ΟΛΙΒΙΕ**, καθηγητῆς Γαλλικῆς, ὀπισθ. Θεάτρον
- ΚΑΡΟΛ ΜΠΕΚ**, βιβλιοπώλης-ἐκδότης, Ὁδ. Ἐρμού.
- ΛΑΔΑΣ-ΜΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ**, δικηγόρος, Σμ ὕρ ν η.
- Κ. ΒΟΗΚΛΗΣ** δικηγ. Ἀλεξάνδρεια, Ὁκλ. Βολανᾶκη.
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ** καὶ **ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ**, δδ Καρύστη 67.
- J. JULIEN** libraire Genève Livres d'occasion. Place Bourg - de Four 32.
- Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ** ὀδοντοίατρὸς, Ὁδὸς Πατησίων 9.
- ΔΕΔΕΦ. Γ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΙ**, Ὁδ. Ἐθαγγελιστρίας
- Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ** δικηγόρος, Ὁδ. Εὐρυπίδου ἀρ. 46.
- Μ. ΑΡΝΙΩΤΗΣ**, βιβλιοδ. ὀπισθ. Χρυσοσπηλαιωτισσῆς
- Melle ANTONINI**, modiste δδ. Ἀθηνᾶς, ἀριθ. 24.
- Γ. ΠΛΑΤΥΣ**, τυλογράφος, ὀδὸς Ἁγίου Μάρκου.

ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΥΔΑΤΑ

Γερικὴ ἀποθήκη ἘΝ ΣΥΡΩΙ, ὀδ. Θεάτρον
Φαρμακίον
Ι. Τ. Δαμβέργη

Vals-Vichy-Orezza - Pardina - Janos

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑΙ ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ **VALS.**

Καὶ τὸ μόνον ἐκπυροβωτικὸν τῶν τριῶν τῆς κερφαλῆς ὕδατος τῆς

Mme ALLEN'S

L'ATTIQUE

JOURNAL HEBDOMADAIRE
ORGANE DES INTERETS HELLENIQUES

Politique — Philologie — Commerce — Finances
Publié par L. OLIVIER avec la collaboration de plusieurs écrivains de France et de Grèce.

RÉDACTION

ATHENES | PARIS
Place de l'Ancien Théâtre, 15 | Rue Lafayette, 80

Prix de l'Abonnement. Grèce. Un an 25 fr. — Etranger 30 fr.

ΑΡΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΝΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΙΓΙΟΥ - ΠΑΤΡΩΝ

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεύς ἀν.	5.30 π	10.15 π	4 μ. μ	Πάτραϊαν. 6.30 π	12.10	—
Ἀθῆναι	6	10.50	1.35	Αἰγίου	8	2
Κορίνθος ἀρ.	8.55	2.25	5.20	Κορίνθος	11.20	6
Αἰγίου	12.07	6.40	—	Ἀθῆναι ἀρ.	2.25	9.25
Πάτραι	1.30	8.30	—	Πειραιεύς	2.55	9.50

ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΡΓΟΥΣ - ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ - ΜΥΛΩΝ

	202	32	203	33
Ναύπλιον ἀν.	8 π. μ.	10.30 π. μ.	Κορινθος ἀν.	2.45 μ. μ.
Ἄργος	8.32	11.15	Ἄργος ἀρ.	5.05
Κορινθος ἀρ.	10.50	1.55 μ.	Ναύπλιον	5.35
Μύλων ἀρ.	7.45 π. μ.	—	Εἰς Μύλους ἀρ.	5.15

Σημείωσις: Ἡ ἀναστοιχία 33 ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς διὰ Κορίνθον Ναύπλιον, ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν ἢ δὲ ἀμαρῶν. 32 ἐκ Ναυπλίου διὰ Κορίνθον ἠερατῶν, ἐκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον. Αἱ ἀμαρῶν 2, 4, 33, 32, 202, 203, σταθμεύουσιν εἰς ὅλας τὰς στάσεις καὶ τοὺς Σταθμοὺς. Μεταξὺ Κορίνθου — Ἀκράτας, Πατρῶν — Ἀκράτας, Ναυπλίου — Ἄργου — Μύλων καὶ ἀντιστρόφως, κυκλοφοροῦσι καθ' ἐκάστην τοπικὰ ἀμαρῶν σταθμεύουσαι καὶ εἰς πάσας τὰς Στάσεις.

Μολύβδα καὶ ἰδιαίτερος

Mme Emile de Girardin
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

100
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ἀντὶ δραχ. 3.

CH. DICKENS
ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

200
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ἀντὶ δραχ. 4.